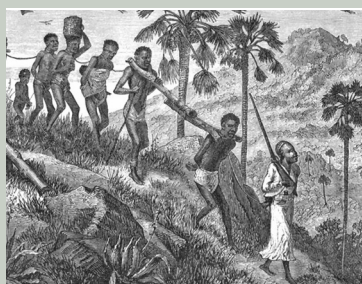

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

UDSYN:
**USA - ISLAM
RACISME
OG SLAVERI**

INDSIGT:
**JOURNALISTERS
BEHOV FOR
LØGN**

INDSIGT:
**OVERLEVER
DEMOKRATIET?**

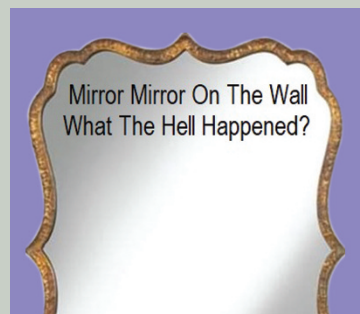
INDSIGT:
**NÅR
SANDHEDEN
ER LØGN**

UDSYN:
**SMÅPIGER SOM
SEXSLAVER
I ENGLAND**

UDSYN:
**LIBERALT
DEMOKRATI
EN GRUSOM IRONI**

INDSIGT:
**GRÅDIGE
BISPER**

NR. 2
SOMMER

INDSIGT:
**AYASOFYA
MOSKÉ**

Støt Søren Krarup af rationelle grunde

Af
Ole Hasselbalch,

professor, jur. dr.,
Humblebæk

PASTOR Søren Krarup er i voldsom modvind på grund af sin opfordring til at boykotte Flygtningehjælpen.

Alligevel tvinges man – omend med al mulig ubehag – ud fra rationalitetens grunde til at støtte pastoren.

Dansk Flygtningehjælp har helt utvivlsomme fortjenester i en lang række sager bag sig. Det er imidlertid også klart, at organisationen i dag virker som en magtfuld pressionsgruppe til understøttelse af en flygtningepolitik på den hjemlige scene, som er umulig at forstå.

Situationen er jo nemlig den, hvilket da også flere debattører efterhånden har gjort opmærksom på, at der i disse år udvikler sig et eksplosivt overtryk fra voksende befolkninger ude i verden. Dette overtryk vil naturligvis søge afløb. Det kunne også siges på den måde, at det er ganske logisk, at den abnormt stigende befolkningstæthed i den 3. verden vil producere ikke blot elendighed dér, men også gnidninger, der vil føre til, at et stigende antal mennesker kan påberåbe sig flygtningestatus.

At åbne grænserne i denne situation uden at tage højde for, hvad dette kan føre til, er ikke blot naivt, det er også uansvarligt.

Hvad årsagen nu imidlertid end er, står vi altså i dag med en tilstrømning, som efter gældende regler ikke kan afvises, på op til 600 pr. uge (ifølge pressen). Omsat til årsbasis giver dette 31.200 mennesker. En dansk fødselsårgang har til sammenligning andraget lidt over 50.000 i firsernes begyndelse. Hvor mange af disse asyl-

ansøgere, der også vil kunne opnå asyl, står vel hen i det uvisse. Men de, der har skabt flygtningelovgivningen, skylder i hvert fald en forklaring på, hvorledes man skal kunne skille de reelt asylberettigede fra dem, der blot søger bedre levevilkår, og som fra deres rejseformidler har fået at vide, hvilke forklaringer der skal gives de danske myndigheder.

VISAVNER også en redegørelse for, om selv en begrænsning til de reelt asylberettigede er tilstrækkelig. Selv med en stærk begrænsning i tilgangen i forhold til de nævnte tal står vi over for noget helt uoverskueligt. En undersøgelse af indvandrerens forhold sidste år har ifølge aviserne vist, at gæstearbejderne og disses familiemedlemmer trods gæstearbejderstoppet i 1973 (mirakuløst) voksede i antal fra 13.000 nævnte år og til over 30.000 ti år efter. Vil der optræde en tilsvarende fordoblingseffekt m.h.t. de nye indvandrere? Har nogen forsøgt at regne ud, hvad dette kan føre til, selv med en begrænsning af tilstrømningen til de 5.000 pr. år, regeringen går ind for?

Men det kan naturligvis være, at der sker noget, som ændrer billedet, således at det danske folk og dets repræsentanter slipper for at skulle udfordre sjælelivet ved selv at gennemføre de nødvendige begrænsninger.

Man må imidlertid så også spørge, hvad dette »noget« kan være. Tør vi tro, at de, der er kommet herop fra langt ringere samfundsvilkår hjemme, overhovedet er interesseret i at vende tilbage igen, førend vilkårene i Danmark bliver lige så ringe? Kan vi forestille os de nytilkomne integreret i det danske samfund? Hvorledes skal dette i givet fald gå for sig? Hvilke erfaringer fore-

ligger der med tilsvarende gruppers integrering i lande med længere erfaring på dette område? Hvorledes skal man i det hele taget forsørge og huse alle disse mennesker i et land med enorm statsgæld, arbejdsløshed og et politisk organisationstalent, som endog i hovedstaden har ført til, at det ikke har været muligt at bygge mere end 40 ungdomsboliger på et år?

HVIS VI endelig skal bruge vore (børns) ressourcer på alt dette, kunne der vel også stilles et moralsk spørgsmål: Hvor mange akut nødlidende i den tredje verdens lande kunne hjælpes ud af deres akutte nød for de penge, det danske samfund bekoster på en enkelt flygtning her.

Selv med risiko for at mange vil benytte lejligheden til at demonstrere deres renfærdige og humanistiske sindelag ved at kaste sig over dem, der støtter Søren Krarup, er der altså grund til at yde sådan støtte.

Læg pres på afpresseren.

Vi mangler tilfredsstillende svar på disse og andre spørgsmål. Som forholdene er nu, må i hvert fald uindviede tro, at vi er underkastet tilfældighedernes lov og den almindelige ulyst til at træffe ubehagelige beslutninger, hvor nødvendige de end er.

Det kan ikke komme som en overraskelse for nogen, at der er borgere, som føler, at de ikke senere bør kunne beskyldes for at have hørt til den velbjærgede generation, der blev ved med at udskrive vekslere på efterkommernes bekostning.

Det er også værd at huske, at såfremt de efterlyste forklaringer ikke findes, kan der med god ret tales om forbryderisk mangel på vilje til at tænke i konsekvenser.

Overlever demokratiet?

Så længe der er den mindste sprække i EU's grænser, vil befolkningerne i den ikke-vestlige verden søge at mase sig igennem den.

Søren Krarup
Fhv. medlem af Folketinget,
Dansk Folkeparti.
Sognepræst.

For nylig er DR's udsendelsesrække "Kampen om indvandringen" kørt over skærmen. Den beskrev tre årtiers års politiske konflikter om udlændingepolitikken.

Det er karakteristisk, at udsendelsernes vinkling var de nøgne standpunkter for og imod den såkaldt "humanitære" "flygtninge"- politik. Hvilken virkelighed, det hele drejede sig om, fremgik ikke. Undtagelsen var en kort omtale af et udkast til en jordnær rapport, som Socialdemokratiets indvandrerrudvalg i sin tid udarbejdede under for- sæde af Vibeke Storm Rasmussen. Kun lidt slap ud i medierne om det skræksce- narie, udkastet fremstillede. Stærke kræfter i S fik det nemlig puttet langt ind under gulvtæppet inden offentliggørelsen.

Bortset herfra var det intet om den demo- grafiske udvikling syd for Europa, som man helt fra starten har kunnet se truer med at vælte det Danmark, det har taget generationer at skabe. DR's skildring af

"kampen" blev derved en skildring blot af konfrontationen mellem nogle idealer.

Det er da også karakteristisk, at det helt op til i dag har været så godt som umuligt at få problemet mht. befolkningsekspl- sionen syd for Europa sat i centrum, når politikere har skullet forholde sig til aktuelle udlændingeproblemer. I alt væsentligt har de, der har ført udviklingen ud i den sup- pedas, vi nu sidder i, tværtimod fået lov til at fortælle sig i tankegange forankret i fjerne himmelegne, hvor små engle sidder og blæser på glastrompet.

Sagt på en anden måde: De, der med hen- visninger til humanitet, anstændighed mv. har stillet sig i vejen for en realistisk lov- givning på området, har aldrig behøvet svare på, hvordan i alverden de tænker sig at administrere deres ædle principper i en folkevandringstid uden at ødelægge lan- det.

MAGASINET
INDSIGT
UDSYN

2018

JUNI

Magasinet Indsigt Udsyn udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.

Foreningens medlemmer modtager magasinet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på magasinet for 250 kr. om året.

Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Magasinet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Efter aftale med Kulturstyrelsen og med DDF's tilladelse arkiverer Dansk Bibliotekscenter netudgaven af Danskeren i DBC Webarkiv til brug for nationalbibliografien.

Magasinet Indsigt Udsyn 2018 udkommer 4 gange årligt.

Redaktion og adresser - side 23.

Selve kernen i sagen, nemlig den pinende nødvendighed af at få lukket for de eksplosivt voksende befolkningsmasser fra ikke-vestlige lande, der maser sig på, har der således ikke været plads til. Selv om dette er det helt afgørende perspektiv i sammenhængen, hvilket faktisk blev fremhævet allerede som grundlag for Søren Krarups flygtningeindsamlings-boykot i 1986, der var startskuddet til "kampen" om indvandringen.

I ly af dette kæmpemæssige hul i opfattelsen af, hvad det hele drejer sig om, har problemerne på udlændingeområdet kunnet vokse, indtil de i dag er så uoverstigelige, at statsministerens lyst til at gøre noget ved dem ikke rækker længere end til at fremlægge endnu en "ghettoplan", der blot vil sprede ulykkerne og dermed visuelt nedtone alvoren endnu en stakket stund.

Folkestyret med tilknyttede såkaldt frie medier har været grundlag for opbygningen af et trygheds- og velfærdssamfund, som i

både historisk og geografisk perspektiv er enestående. Men trygheden og velfærden har altså sat den skarphe, som er nødvendig for et samfunds overlevelse, over styr.

Mediernes frihed er således blevet brugt til at se uden om det, der ikke stemte med journalisternes skabeloner, og disse tillod ikke en stillingtagen til problemets kerne. Nøglepolitikere fik lov til at blokere synsfeltet ved at snakke om noget andet. Og Godhedsindustrien fik lov til ved lobbyisme og taskenspilleri at frempolere en alternativ og for landet destruktiv opfattelse af, hvad det er relevant at vide noget om.

Når flere og flere i dag med opspilede, forbavsende øjne opdager, at de ikke mere kan regne med at nyde de goder, de troede var en selvfølge, er de derfor som regel end ikke i stand til at se sammenhængen.

Ingen "anerkendte" kilder fortalte dem jo, at der ikke ville være noget tilbage at nyde,

når der samtidig skal betales over 5 millioner kr. i gennemsnit for en indvandrermand og 9 millioner for en indvandrer dame fra den ikke-vestlige verden.

Eller at de tilvandrede, hastigt voksende skarer ikke ville tilpasse sig, men at de tværtimod i massiv grad repræsenterer en aggressiv, politisk ideologi forklædt i religionens kappe.

Eller at vort politi- og justitsvæsen ikke er gearret til at håndtere samkvemsformer efter mellemøstlig model.

Endsige at skolelærere ikke kan fungere, når de skal bakske med elever, som savner elementære forudsætninger for at indgå i en dansk folkeskoleramme.

Om folkestyret vil overleve konsekvenserne af denne selvskabte ulykke, er et stort spørgsmål.

OH

Grådige bisper

Hvis præstekaldet skal forblive et kald, og det bør det, så skal bisperne aflønnes med samme beløb som mig, og det er folkepension.

Hans Christophersen

For de vil betales i hoved og i røv for at fremme islam. De overholder ikke deres præsteløfte.

Hvorfor afskediger kirkeministeren dem ikke?

Svar udbedes, *Mette Bock!*

Grådige biskopper vil have mere!

Også de, der arbejder på kristendommens undergang, islams sejr og en kummerlig fremtid.

På billedet i KD ses blandt andre Københavns biskop, som ikke engang kan finde ud af at overholde sit præsteløfte, men alligevel vil have mere i løn.

Roskildebispen Peter Fischer-Møller mener, han er meget mere værd, selv om han nu er kendt for at tage spadestik til moskebyggeri.

Marianne Christiansen i Haderslev regerer i et mindre stift; men så meget desto mere er hun aktiv med sin muslimvenlige pro-

paganda, og hun tager sig tid til at optræde på DK4. Hun har inviteret fjenden til at tale i kirken, og hun har talt for støtte til moskebyggeri.

Man skal ikke kunne blive lønnet for at være præst for kristne, når man i virkeligheden fremmer islam.

Højere løntrin

Præsteforeningen kræver fem biskopper rykket et løntrin op, hvilket vil forøge deres grundløn med 11 procent. Ekspert kalder det et markant krav, mens tidligere bispekandidat mener, at en lønstigning er berettiget. Det er ikke kun folkekirkens præster, der kæmper for højere løn ved de offentlige overenskomster. Også nogle af kirkens biskopper ønsker at få mere end de cirka 973.000 kroner, de i gennemsnit årligt tjener, inklusive tillæg og pension. Det oplyser biskoppernes fagforening, Præsteforeningen, der ved de aktuelle overenskomstforhandlinger har fremsat krav om at rykke biskopperne i de fem største stifter op fra den såkaldte lønramme 39 til lønramme 40. Det vil ifølge Præsteforeningen medføre en stigning på 77.415 kroner. Det vil sige,

at den nuværende grundløn på 688.557 kroner vokser med 11,2 procent.

"Man skal ikke kunne blive lønnet for at være præst for kristne, når man i virkeligheden fremmer islam."

Den reelle lønstigning kan dog blive mindre end det, da biskoppernes løntillæg i givet fald skal forhandles senere, hvor man i så fald også vil forhandle om en stigning i tillæg til biskopperne i de fem mindste stifter. Det er ikke første gang, at foreningen har stillet dette krav om at få biskopperne i samme løngruppe som blandt andre styrelsesdirektører. Det vil nemlig være et passende lønniveau for biskopperne, mener biskop over Roskilde Stift Peter Fischer-Møller, der er bispekollegiets repræsentant i Præsteforeningens forhandlingsdelegation.

Procession af biskopper og provster efter bispevielse i Budolfi Kirke.

"Vi har nogle ledelsesmæssige opgaver, der er blevet mere tydelige i de senere år. Biskopperne har ud over det fra Kirkeministeriet uddelegerede arbejdsgiveransvar for stifternes præster også det overordnede ansvar for den samlede folkekirkelige økonomi i stifterne og tilsynsansvar i forhold til menighedsrådenes virksomhed. Derudover har vi ledelsesmæssige opgaver, der er relateret til stiftsrådenes arbejde. I forhold til, hvor kompleks en ledelsesopgave vi har, synes vi, at det er på sin plads at rykke os et løntrin op," siger han.

Et stort krav

Ifølge Henning Jørgensen, professor ved center for arbejdsmarkedsforskning ved Aalborg Universitet, er det et stort krav. Også selvom forhandlinger om biskoppernes tillæg kan betyde, at den reelle lønstigning bliver mindre end de 11,2 procent, grundlønningen vil stige med.

"Det er et markant lønstigningskrav, man kun ser hos de største topledere i det offentlige. Og biskopperne er godt lønnede i forvejen. Det er forståeligt, at de ønsker at komme op på næste løntrin, men jeg tror ikke, de har gode nok argumenter for, hvorfor de skal derop. Der er ikke sket store ændringer i deres funktionsbeskrivelse, og folkekirkens økonomi er ikke blevet udvidet," siger han.

Resultatløn

Professor i økonomistyring og offentlig ledelse på Aalborg Universitet Per Nikolaj

Bukh mener derimod, at biskopperne har en sag, når de ønsker mere i løn. For modsat for eksempel styrelsesdirektører og andre sammenlignelige poster har biskopper ikke haft mulighed for at få eksempelvis resultatløn, hvilket gennem de senere år er blevet udbredt hos topledere i det offentlige. Derfor kan man argumentere for, at biskopperne reelt er et løntrin længere nede på grund af udviklingen. Desuden kan en lønstigning til biskopperne bruges i kommende forhandlinger om løn til præsterne.

"Det koster ikke meget at give biskopperne højere løn. Men næste år kan man så komme og sige, at der er for stor forskel på provsternes og biskoppernes løn. Så kan man forsøge at få hævet provsternes og efterfølgende præsternes lønninger. Hvis man er præst i folkekirken, bør man håbe på lønstigning til biskopperne, for det kan meget vel komme dem selv til gode senere," siger Per Nikolaj Bukh.

Den strategi går Niels Jørgen Cappelørn ikke ind for. Han er professor emeritus og tidligere direktør for Søren Kierkegaard Forskningscenteret, og han mener, at biskopperne ikke bør få lønforhøjelse, før præsterne har fået det. "Hvis lønforskellen mellem biskopperne og præsterne bliver

endnu større, vil det være en yderligere understregning af folkekirkens hierarkiske opbygning. Det er ukirkeeligt. Hvis biskopperne skal op i topledere i det offentlige lønramme, vil det styrke forestillingen om, at folkekirken er en statskirke. Det har kirken ikke brug for, tværtimod," siger han.

Sognepræst i Kirke Saaby og Kisserup Sogne på Midsjtjylland, Poul Joachim Stender, håber derimod på højere løn til biskopperne. Dels fordi det kan skaffe ham selv en højere løn i fremtiden, og dels fordi han som tidligere bispekandidat har fået indblik i arbejdsopgaverne for en biskop.

"Da jeg stillede op, blev jeg faktisk overrasket over, hvor meget de skal lave, og hvor meget ansvar de har. Man er på hele tiden og skal besøge menigheder i hele stiftet. Man skal være parat til at være et mediemenneske og være folkekirkens ansigt udadtil og stå til ansvar for alt muligt, som præster kan finde på at gøre og sige. Jeg synes, at de skal have højere løn og måske også en tjenestebil som mange andre med lignende ansvar har," siger han.

Hvis præstekaldet skal forblive et kald, og det bør det, skal biskopperne aflønnes med samme beløb som jeg, og det er folkepension.

Kilder:

<https://www.kristeligt-dagblad.dk/kirke-tro/biskopper-kræver-markant-loenstigning>
<http://www.danskkultur.nu/2017/08/22/biskopper-understoetter-islam/>

Journalisters behov for løgn

Socialdemokratiets næstformand Henrik Sass Larsen vakte for nogen tid siden opsigt, da han nægtede at lade sig interviewe til den almindelige presse undtagen med månedlige mellemrum.

OLE HASSELBALCH

professor jur.dr.

Socialdemokratiets næstformand Henrik Sass Larsen vakte for nogen tid siden opsigt, da han nægtede at lade sig interviewe til den almindelige presse undtagen med månedlige mellemrum. Begrundelsen var, at han jævnligt har vanskeligheder ved at genkende det, han har sagt, i det han citeres for i pressen. I stedet har partiet åbnet sit eget netmedie, Piopio.dk, hvori nu kan læses, hvad partiledelsen faktisk mener og siger, og ikke det, journalisterne tillægger den.

USA's præsident Trump har for sit vedkommende valgt at gå helt uden om de gængse medier og kommunikerer i stedet sine budskaber direkte til offentligheden via Twitter. Skulle man tro det billede, såvel den danske presse som den amerikanske mainstreampresse tegner af ham, må man da også konkludere, at den halvdel af den amerikanske befolkning, der har valgt ham, er idioter.

Disse forhold stemmer ikke med det billede, som journalister ynder at tegne af sig selv som viderebringere af den rene, skinbarlige sandhed. Tværtimod afspejler den virkelighed, de to eksempler viser, at der er en alvorlig sygdom i det journalistiske miljø, som på visse områder gør det rent ud umuligt for dominerende dele af denne stand at leve op til de idealer, den selv hævder at stå for.

Det har da også vist sig så godt som umuligt at få selv fremstående medier til at godskrive sig fakta, der ikke stemmer med de billeder, man af ukendte årsager har gjort til det uimodsigeligt gyldige grundlag for journalistisk virksomhed. Et eksempel er vanskeligheden ved at få journalister til at forstå, hvad der ligger i Danmarks Statistiks fremskrivninger af antallet af fremmede. I disse fremskrivninger med-

tages således i gruppen af "efterkommere" groft sagt ikke, gentager *ikke*, efterkommere ud over 2. generation. Senest blev denne manglende forståelse illustreret, da DR's Detektor i april 2018 – endog i et såkaldt "faktatjek" – vildledte groft mht. befolkningsprognoseerne.

Den Danske Forening har oplevet problemet lige fra foreningens start. Ikke blot er vi så vidt vides ikke nogen sinde i mainstreampressen blevet godskrevet æren for at være først til på organiseret basis at bringe kendsgerningerne om forholdene på udlændingeområdet ud til befolkningen. Det har oveni købet været og er fortsat en journalistisk dyd at smøre foreningen til.

Et seneste eksempel er en anmeldelse i netmediet Altinget af DR-medarbejderen Knud Lindholm Laus' bog "Bare fordi at". Anmeldelsen er forfattet af en anden DR-medarbejder, Paula Larrain Bjørn, og heri kan læses: *"Han indleder med det værste og dokumenterer det sprog, som bruges i*

Den Danske Forenings lukkede Facebook-grupper, hvor man helt åbent taler om at "eliminere" muslimer og betegner dem som 'stk' og ikke mennesker."

Sandheden er, at foreningen hverken har åbne eller lukkede Facebook-grupper. Foreningen har derimod en Facebook-side, som kan læses af alle inkl. DR's medarbejdere. Citatet stammer givetvis fra en Facebook-gruppe, der blev kørt år tilbage, og hvor alle og enhver havde adgang til "medlemskab". Blandt dem, der tegnede sig, var ekstremister, muligt endog provokatører, som uden foreningens viden fremprovokerede nogle voldsomme udtalelser mellem gruppens medlemmer, og som en anden deltager i gruppen, nemlig journalist ved Berlingske Mikkell Danielsen, pudsigt nok fandt frem til og citerede i sin avis. Berlingske måtte herefter bringe en berigtigelse, og foreningen lukkede gruppen.

Man kan tænke lidt over, hvorledes denne gamle og for længst nedskudte historie

ANMELDELSE: "Bare fordi at" hedder Knud Lindholm Laus bog, der trin for trin argumenterer imod den efterhånden almindelige nedgørelse af udlændinge. Det er en vigtig bog, der forsøger at holde fast i det liberale, humanistiske menneskesyn, vi nu ikke længere kan tage for givet.

A A A A A A

Af Paula Larrain Bjørn

Journalist, klummeskribent og radiovært

Ind i mellem kunne man godt tænke sig at læse et samlet svar på alle de mange uhyrlige påstande og beskyldninger, der flyger rundt i debatten om indvandrere og flygtninge.

Det har Knud Lindholm Lau, medieretoriker og journalist, sat sig for at gøre. Systematisk tager han påstande, beskyldninger og fejlslutninger op

kan finde nyt liv og endog blive afsæt for en bog, som DR-anmelderen kalder "nødvendig".

I et andet tilfælde havde redaktionsleder og journalist Jørgen Øllgaard ved bladet Forskerforum(!) oplyst læserne om, at *"Den Danske Forening er kendt for at være stærkt indvandrerfjendtlig med racebiologiske teorier samt at give plads for højreorienterede sympatier helt ud til neo-nazisme og holocaustbenægtelse."* Det tog her års langstrakte retshandlinger i byretten at få ham til at indrømme, at hans påstand savnede ethvert

grundlag, og til at bringe en berigtigelse i pagt hermed.

Hvad er der galt? Hvordan kan det gå til, at journalister i væsentlige sammenhænge er ude af stand til at citere andre for det, de faktisk siger, på en måde så at de pågældende selv kan anerkende meningsindholdet? Hvorfor kan præsidenten for verdens mægtigste land aldrig skildres i neutrale former? Hvorfor er Danmarks største mainstreammedie ude af stand til i et "faktatjek" at godskrive sig noget, der har været kendt i 30 år som en kendsgerning? Og hvordan

kan redaktøren for et organ, der endog kalder sig "Forskerforum", udvinde grove beskyldninger af den blå luft?

Det ligger uden for mulighedernes grænse af besvare disse spørgsmål.

Inden for mulighedernes grænse ligger det kun at læse, se og høre det, der kommer fra mainstream-journalister, med den allerstørste skepsis og så vidt muligt sikre sig alternative kilder til viden om, hvad der foregår i denne verden.

Jo længere et samfund fjerner sig fra sandheden, des mere vil det hade dem, som siger den. *George Orwell.*

DOKUMENTATION

DR-medarbejderes fake news

Berigtigelse sendt til Altinget med anmodning om trykning. Anmodningen blev ikke efterkommet.

Altinget bragte den 1. maj en anmeldelse af DR-medarbejder Knud Lindholm Laus bog "Bare fordi at", som er forfattet af en anden DR-medarbejder, Paula Larrain Bjørn, som bl.a. skriver:

"Han indleder med det værste og dokumenterer det sprog, som bruges i Den Danske Forenings lukkede Facebook-grupper, hvor man helt åbent taler om at "eliminere" muslimer og betegner dem som "stk" og ikke mennesker."

Mange års erfaring har vist mig, at Den Danske Forening (DDF) ikke kan få en fair og sober behandling af DR, hvis medarbejdere ikke formår at holde deres idiosyncrasier ude af deres journalistiske arbejde. Jeg glemmer aldrig, da DDF blev omtalt i TV-avisen med et stort hagekors i baggrunden. I DR kan man ikke være uvidende om, at DDF blev stiftet af bl.a. frihedskæmpere, der i sin tid satte livet ind på at sikre DR muligheden for at bringe sandfærdige beretninger, - en mulighed, som DR desværre ikke benytter sig af.

DDF har hverken åbne eller lukkede Facebook-grupper. Foreningen har til gengæld en Facebook-side, som kan læses af alle incl. DR's medarbejdere.

Men Knud Lindholm Lau citerer utvivlsomt en Facebook-gruppe, som jeg med DDF's styrelses modstræbende accept kørte i en kort periode for tre år siden. Det skulle jeg ikke have gjort. Jeg gav tillidsfuldt alle og enhver adgang til medlemskab, idet det reelt er umuligt at checke folks identitet og bevæggrunde. I praksis var gruppen således åben. Blandt medlemmerne kunne jeg efterfølgende konstatere, at der var ekstremister, som uden min viden fremprovokerede voldsomme udtalelser, som et andet medlem, Mikkel Danielsen, journalist ved Berlingske, labbede i sig og citerede i Berlingske. Aftalt spil?

Berlingske bragte efterfølgende en artikel under overskriften "Det har intet med os at gøre", hvori jeg forklarede, at DDF på ingen måde stod inde for de citerede udsagn.

<https://www.b.dk/nationalt/den-danske-forening-det-har-intet-med-os-at-goere>

Det ved både Knud Lindholm Lau og Paula Larrain Bjørn naturligvis godt, men de kan simpelthen ikke lade være med at udnytte en chance for at tilsværte DDF.

Det er en perfid handling, som må kategoriseres under den meget omtalte benævnelse "fake news".

*Harry Vinter
Næstformand for DDF*

DR Detektors vildledning

I en artikel i Berlingske den 20. august 2005 oplyste den anerkendte demograf ved Københavns Universitet Hans Oluf Hansen, at danskerne vil blive en minoritet om mindre end 100 år, hvis udviklingen fortsætter.

DR Detektor ville tjekke, om denne oplysning stadig holdt vand. Det skete ved at benytte en definition af dansk, som indebærer, at indvandrere løbende bliver overført til kategorien dansk.

Morten Uhrskov Jensen skrev i den anledning i en artikel, som blev bragt i Berlingske den 26. april 2018, blandt andet følgende:

"Ifølge Danmarks Statistik er man "dansk", blot én af forældrene er født i Danmark og samtidig er dansk statsborger. Det betyder selvsagt, at der allerede fra tredje generation vil være mange, der ifølge statistikken kaldes danskere, skønt de i mange til fælde vil være tredje generations tyrkere, somaliere, pakistanere og så videre. Man fristes til at genkalde sig bøjningen af til-lægsordet løgn: Der findes løgn, forbandet løgn og statistik.

DR Detektor lader som om, at finten med næsten kun at henregne første- og andengenerationsindvandrere som ikkedanskere er den rigtige.

DR Detektor skriver, at:

"Berlingskes artikel fra 2005 bygger på en anden metode end de officielle tal. Detektor har derfor ikke faktatjekket, om Berlingskes artikel fra 2005 var rigtig, da den blev publiceret.

Det er DR Detektors måde at skrive på, at man godt ved, at metoden fra 2005 i alt væsentligt byggede på etniske danskere og ikke på kunstgrebet med at kalde langt størstedelen fra tredje generation og frem for "danskere".

Det er meget grov manipulation fra DR Detektors side ikke at nævne denne indlysende forskel. Der er tale om et utilsløret forsøg på vildledning af seere, lyttere og læsere.

26.04.2018 KL. 10:48 | 41

Morten Uhrskov Jensen

DR Detektor vildleder groft om andelen af ikkedanskere i år 2100

Det er reelt magtmisbrug af betroet stilling, når DR Detektor når frem til, at kun 21,4 pct. vil være af fremmed herkomst i år 2100.

FILMANMELDELSE: SORT HYLDEST

Filmen 'Black Panther' vrirler med sorte skuespillere i roller som helte, hvilket falder i svært god jord blandt mange anmeldere. Desuden er det filmens grundpræmis, at sortes fattigdom på kloden skyldes hvide kolonialister. Dermed er der ikke et øje tørt i anmelderkredse. Det gælder også på Ekstra Bladet, hvor filmen fik fem ud af seks stjerner.

Så betyder det ikke noget, at filmen idealiserer et udemokratisk afrikansk land, 'Wakanda', hvor magten afgøres af tvekampe til døden eller underkastelse mellem sønner (ikke døtre) af kongefamilien – og hvor landets velstand udelukkende skyldes adgangen til råstoffer i form af et magisk mineral i undergrunden.

Desuden afviser Wakanda at tage imod fattige sorte fra andre lande, fordi 'indvandrere bringer deres problemer med sig'. Tværtimod beskyttes Wakandas velstand gennem sikre grænser, en pligt til at dø for fædrelandet samt et fokus på at 'ære vores forfædre'.

Hvis noget tilsvarende blev idylliseret ved et hvidt vestligt samfund, ville anmelderpiben få en anden lyd.

I filmen 'Black Panther' idylliseres et afrikansk land, der ikke vil tage imod fattige sorte fra andre lande, fordi 'indvandrere bringer deres problemer med sig'.

Michael Thestrup

Dommere på glatis

”Det er en historikers pligt at turde fortælle sandheden og undlade at levere noget usandt” (Cicero)

Lovgivning og domstole er den pris, som borgerne betaler for at leve i et fredeligt og frit samfund. Eller rettere: Sådan forholdt det sig tidligere, men i dag er aktivistiske – ”kreative” – dommere i gang med at sabotere både retspraksis, politik og forskning. Disse emner blev i 2010 af professor emeritus, doc. jur. Ole Hasselbalch beskrevet med bogen ”Dragsdahlsagen – KGB og historieforskningen”. Nu følges den op i en gennemgang af retssagen mod historiker og sovjetekspert Bent Jensen, og det skal fremhæves, at her er et yderst relevant og særdeles nyttigt indlæg i den offentlige debat om retspraksis, historieskrivning, politik og etik.

Ærekrænkelser – og meget andet

Journalist Jørgen Dragsdahl har anlagt sag mod B. Jensen for ærekrænkelser. Det har medført et længere og ganske kompliceret forløb, og Hasselbalch er nødt til at have mange bolde i luften. Men for at vejlede det store flertal af ikke-jurister er teksten disponeret i syv kapitler, hvoraf det første kort redegør for den kommunistiske efterretnings- og påvirkningsorganisations aktiviteter, det fjerde omhandler dommernes vurdering af Dragsdahls mangeårige indsats som påvirkningsagent i dansk presse og politik, og især omhandler det sjette – ganske pikant – de såkaldte ”menneskerettigheder” (strefjes kort nedenfor).

Sagen handler om, hvorvidt Jensen i sine publiceringer har rettet injurier mod journalisten. Men den drejer sig om langt mere end de to nævnte, da den har rod i to tunge emner: 1) ”den kolde krig” mellem Sovjetunionen og de vestlige stater, der er organiseret i NATO, og 2) historieforskning.

Kommunistisk fredspropaganda

I sidste halvdel af 1900-tallet blev krig med kanoner og bomber benyttet af kommunistiske regimer mod Vesten. Under Anden Verdenskrig var Sovjetunionen ganske vist allieret med USA og Storbritannien i fælles aktion mod det nazistiske Tyskland. Men

da den var vundet i 1945, gik der kun få år før stormagterne begyndte at slås i en stribe tredjelande og på samme tid opruste med kernevåben. Hvorfor og hvordan er noget, de unge generationer har ringe kendskab til. Det gælder også rivaliseringen mellem sovjetisk og amerikansk opgradering af bombefly og raketter. I årene efter 1980 afstedkom truslen om flere og mere effektive våben efterdønninger i dansk politik, hvor en regering med Venstre og Konservative af et genstridigt Folketingsflertal blev tvunget til at ”tage forbehold” – de såkaldte ”fodnoter” – mod NATO og USA’s opstilling af missiler i Vesttyskland.

Både politikere og journalister blandede sig i den offentlige debat om ”raketterne”, og Dragsdahl, der var ansat på avisen Information, udfoldede intens fordømmelse af USA’s kernevåben. Hans tekster og ”rådgivning” af danske politikere byggede i vidt omfang på materiale, der var hentet fra oppositionen i USA og fra sovjetisk side – dvs. KGB (”Statens sikkerhedskomite”). Derfor overvågede PET, Politiets Efterretningstjeneste, Dragsdahls aktiviteter.

Bent Jensens forskning

PET’s dossier blev senere undersøgt af Jensen. Men en del af materialet om KGB-

agenternes kontakt med Dragsdahl var og er ikke ”afklassificeret” og må altså (endnu ikke) offentliggøres, hvilket blev respekteret af historikeren. Hvad der er op og ned i samarbejdet forekommer dog ret klart i Hasselbalchs bog. Afgørende er – eller burde være – at B. Jensen *ikke* har betegnet Dragsdahl som kommunistisk spion og *ikke* har rettet anklage om noget strafbart. Han – altså Jensen – fik PET’s tilladelse til at se og benytte en del af de relevante dokumenter, og han *refererer*, at ”arkiverne har vist, at Dragsdahl var KGB-agent”.

Men disse informationer fra tilgængelige kilder må han ikke offentliggøre. Det mener i hvert fald adskillige dommere i både Svendborg byret og i Højesteret. Begrundelsen er, at ”almindelige mennesker” vil danne sig en forkert opfattelse, og det skal en historiker rette sig efter. Men ifølge Cicero (106 til 46 f. Kr.) er det en historikers pligt at ”turde fortælle sandheden og undlade at levere noget usandt”. Vil det lykkes forvirrede dommere at forbyde sandhedsbevis og afskaffe dette grundlag for historiefaget? År efter år er Bent Jensen – Danmarks betydeligste forsker på dette felt – blevet hevet gennem systemet med trussel om enorme bøder og udgifter til sagsomkostninger. Han afventer nu, at Menneskerettighedsdomstolen afsiger en endelig dom, og den fremhæver ”Menneskerettighedskonventionen”. I 1998 blev den gjort til dansk lov. Hvis den følges, har en uenig Højesteret begået en gigantisk brøler, som muligvis alligevel ikke vil ramme ham.

Efterskrift

Menneskerettighedsdomstolen har i foråret 2018 afvist at tage sagen under realitetsbehandling. Mod sædvane er dette sket uden nogen angiven begrundelse. Efter mere end to års granskning er det altså ikke lykkedes Domstolen at finde en grund til at afvise den ubekvemme sag. En retssag som én af Domstolens nurværende dommere i øvrigt i sin tid behandlede i Østre Landsret med en pure frikendelse af Bent Jensen til følge ...

Torben Snarup Hansen
(historiker)

Ole Hasselbalch:

Dragsdahlsagen II

- et justitsmord ?

Peter La Cours Forlag, 2018

”Liberal demokrati” – en grusom ironi

De vesteuropæiske landes regeringer har efterhånden forpligtet sig på alt mulig andet end folkets vilje og ønsker for fremtiden.

PETER NEERUP BUHL

Det er sigende, at mens et begreb som ”kulturmarxisme” i samfundsforskningen ikke anerkendes som en gyldig beskrivelse af et sociologisk fænomen, er ”populisme” i de senere år blevet blåstemplet og beskrevet i utallige akademiske publikationer, skønt definitionen flagrer sammen med de politiske vinde. Specifikt indvandringskritiske partier og bevægelser kategoriseres af mainstream i kassen ”populisme”, der konsekvent anbringes på en kvalitativt lavere hylde end det ”liberale demokrati”, der angiveligt er historiens ubestridt højeste udviklingspunkt.

To nye bøgers forsøg på at indkredse begrebet ”populisme” viser misforholdet. Oxford University Press udgav sidste år *Populism. A Very Short Introduction* af professorerne Cas Mudde og Cristóbal Rovira Kaltwasser. Heri medgives, at populist kan være et værdifuldt indslag, for så vidt som de får sat sager på dagsordenen, mainstream har negligeret, men den tilstræbte fair gennemgang af fænomenet slutter karakteristisk med erklæringen, at ”det endelige mål ikke alene bør være ødelæggelsen af det populistiske udbud, men også svækkelsen af populistisk efterspørgsel” (idet mainstream-partierne tager sig af at håndtere de populistiske sager for at tilfredsstille folket). Populisterne stiller nemlig ”ofte de rette spørgsmål, men giver de forkerte svar,” hedder det typisk.

Det liberale demokrati defineres som en orden, hvor ikke-valgte institutioner sikrer nogle grundlæggende principper og rammer, som de folkevalgte må holde sig indenfor. Problemet er jo bare, at disse rammer bliver stadig snævrere, mens det ses som en mindre demokratisk katastrofe, at få procent af befolkningen afgør alt væsentligt, mens resten er utilfredse, end hvis i det mindste 51% er tilfredse (”populismens flertalsdiktatur”).

Populisme-forskere og -kritikere opbygger en parodi af populisme som gående ud på, at denne har en idé om ”det moralsk rene folk”, der står over for en ”korrupt elite”, skønt vel de færreste er i tvivl om, at en akilleshæl netop er, at et stort flertal af folket er parat til tankeløst at følge katastrofe-politikerne ud over afgrunden. Denne for-simpling af folket som en monolitisk størrelse har dog netop i høj grad været anvendt af mainstream-partierne efter behov, ærketypisk ved Socialdemokratiets fremmarch under sloganet ”Danmark for Folket”, ligesom 68-oprøret og alt dermed beslægtet er opbygget på et ”populistisk” verdensbillede med renfærdige undertrykte masser imod odiøse eliter af den ene eller anden art (sært nok ofte de mest produktive og samfundsnyttige sådanne). Så hvorfor er den stemplende populisme-snak mon først dukket op i de senere år? Og omvendt: Hvorfor er den i dag herskende idé om rene og upartiske ”eksperter”, der skal retlede det mistænkelige folk, egentlig udtryk for et mere ædelt sindelag?

”De løgne og generaliseringer, mainstream har brugt for at få gennemtvunget ting som EU og masseindvandring, siger så vist sparto til det, man karakteriserer populist med.”

En kort introduktion til populisme

Frygten for, at populist får magten og indfører ”flertalsdiktatur”, kommer også til udtryk i *Populism. A Very Short Introduction*. At visse meninger vil blive undertrykt, og ytringsfriheden vil lide, ses som en modsætning til det liberale demokratis sikring af grundrettigheder... Igen kastes der jo med sten fra et glashus, idet mainstream jo i årtier blot har behandlet populistene sådan, som mainstream nu selv frygter at blive behandlet. Populisterne skal så vist

heller ikke gøres mere renfærdige end de selvudråbte liberaldemokrater, men det må bare konstateres, at enhver herskende orden for overhovedet at eksistere naturligvis sætter rammer og favoriserer dem, der støtter den, og dét har ”verdens højst udviklede demokratier” sandelig også været verdensmestre i forstået på den måde, at det meget dygtigt med flid er foregået bag en upartisk retorik og facade.

Hvordan forvrænger populismen demokratiet?

Den anden nye bog om populisme er af vor ekspert i det oldgræske demokrati, lektor Mogens Herman Hansen: *Hvordan forvrænger populismen demokratiet?* (Informations Forlag, 2017). Behandlingen af emnet i forhold til Mudde & Kaltwasser viser vilkårligheden i afgrænsningen af ”populisme” efter forfatterens idiosynkrasier. Således afviser Hansen, at den græske venstrefløjskoalition Syriza er populist, mens Mudde & Kaltwasser inkluderer dem under begrebet. Hansen forklarer, hvorfor Syriza ikke er populist, med bl.a. at de ”efter bedste evne har forsøgt at håndtere det enorme problem, man har haft med indvandring af flygtninge”, og at Syriza ønsker at ”hjælpe de mindrebemidlede og fattige borgere,” hvis skæbne skyldes EU’s ubøjelige krav om gældsbetaling. Og ”Syriza deler ikke flere andre populistiske partiers ønske om at forlade EU og euroen”.

Populister er således, skulle man tro, nogle der ikke efter bedste evne forsøger at løse problemerne og ikke vil blive i EU. Hansen har også kun hårde ord om de britiske populist, fordi de angiveligt førte Brexit-kampagne med løgnagtige påstande om EU og uden at overskue konsekvenserne ved en udmeldelse. Præcis samme kritik kan dog rettes mod datidens fortalere for britisk (og dansk) indmeldelse i EF, og løgn på løgn i efterfølgende tilhænger-kampagner er også blevet blotlagt. Hele tiden kastes der altså med sten fra det liberaldemokratiske glashus. Således mener Hansen, at det ”er karakteristisk, at populistiske partier kun går ind for folkeafstemninger

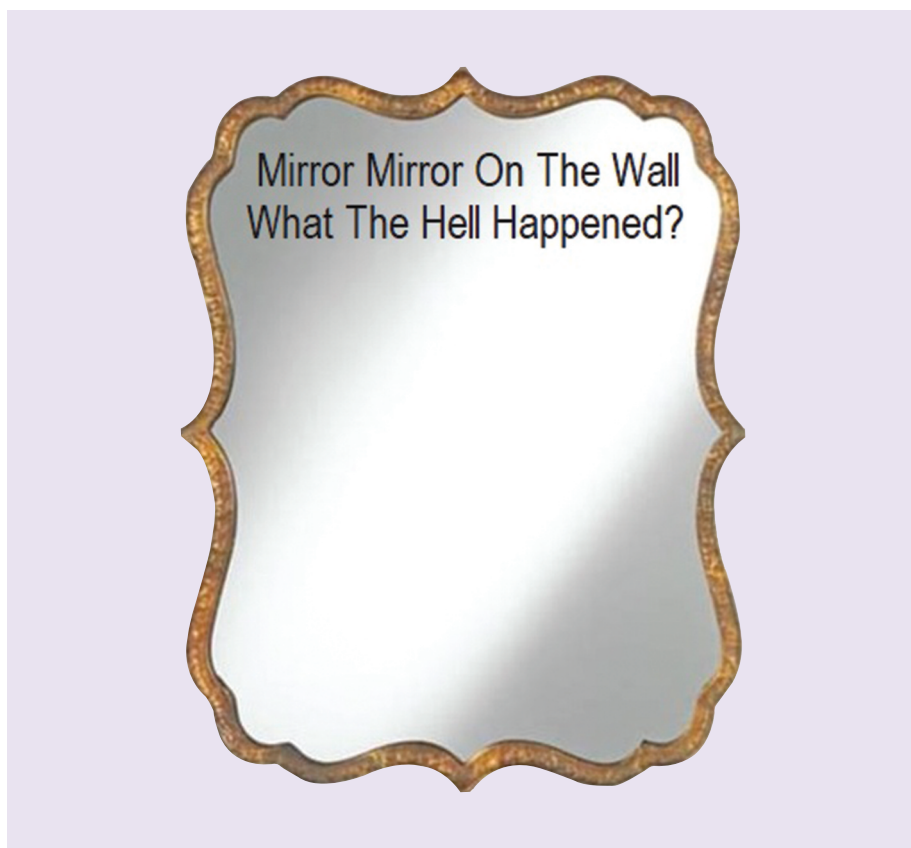
om de sager, hvor de ønsker en reform". Al den stund, at dette indlysende også er et universet træk for mainstream-partierne (der aldrig har villet have folkeafstemninger om indvandringen og bliver ved med at afholde folkeafstemninger om EU, indtil de får deres vilje), er det alt andet end noget karakteristisk for populist. Men af mainstream stilles disse meget ofte op som særligt ondartede hyklere, fordi de selvsagt har de samme menneskelige partiske svagheder som mainstreams repræsentanter.

Hansen er mindre fintfølende over for ærlige bestræbelser, når de kommer fra en anden fløj end den, han sympatiserer med. Tilmed det norske Fremskrittsparti kommer med i hans opremsning af populist, mens venstreekstremer Syriza altså ikke gør det, trods Fremskrittspartiets mangeårige konstruktive samarbejde med mainstream. Hansen vil også demonstrere populismens hykleri ved at henvise til Trumps fremfærd, hvor han under valgkampen kom med uholdbare påstande og efter valget ikke har holdt en del af sine valgløfter. Men igen: Om hvilken ledende politiker kan det ikke siges, men som regel har de bare en noget mere venlig presse. Hansens ord om Trump, såsom "selvcentreret og selvovervurderende", "aggressiv og arrogant" m.m. kan herhjemme lige så godt bruges om mainstream-politikere som Lykketoft, Ellemann-Jensen, Bertel Haarder, Fogh Rasmussen, rød og blå bloks nuværende ledere, etc. etc.

Den åbne, ligeværdige demokratiske samtale har aldrig været hensigten fra antipopulisternes side, så selvfølgelig får de svar på tiltale, men hvem har begået den oprindelige brøde og er skyld i striden? På samme måde beskylder Mudde & Kaltwasser i særlig grad populismen for at "moralisere" de politiske debat, hvilken fremgangsmåde dog længe tværtimod har været mainstreams eneste eller stærkeste "argument" imod de umenneskelige nationalister... Det er kort sagt snarere bare nogle bestemte holdninger, man ikke kan lide, end en bestemt politisk stil, der kvalificerer som populisme.

Hykleriet

Mudde & Kaltwasser fremhæver som noget typisk for populist, at de gør alt for at fremmane en krisestemning, hvor deres program kan få berettigelse. Dels modsiger dette dog ikke, at en sådan krisestemning faktisk af og til kan være sagligt berettiget, og dels gør mainstream jo præcis det samme på andre områder, fra klima-dommedagsprædikener til oppustning af nye fascismetrusler, hver gang fem frustrerede unge rækker højre arm skråt op, eller en muslim en sjælden gang får revet tørklædet af. Hykleriet i liberaldemokraternes selv-promovering i det hele taget har jeg i øvrigt

detaljebeskrevet i min nyligt udkomne bog *Liberalfascismen*.

De løgne og generaliseringer, mainstream har brugt for at få gennemtvunget ting som EU og masseindvandring, siger så vist sparto til det, man karakteriserer populist med. Det er måske snarest de få, store og grundlæggende løgne, som sætter alt i et skævt lys, imod de små, partikulære løgne fra populist, der – villet eller uvillet – har taget fejl i konkrete sager, mens deres grundlæggende erkendelse af den overordnede udviklings dårlighed har været sund. "Hvordan forvrænger populisme demokratiet?" lyder altså Hansens spørgsmål, men det burde jo snarere lyde: "Hvordan forvrænger det liberale demokrati demokratiet?" Den verden af ord, som det liberale demokratis rammeværk er bygget op af, kan jo sagligt set udmærket have taget overhånd og være blevet kontraproduktiv, mens populisternes rent sagligt har de stærkeste kort på hånden. Det kan faktisk tænkes, at de både stiller de rette spørgsmål og har de rette svar...

En anden form for demokrati

Selv Mudde & Kaltwasser må medgive, at populist altovervejende går ind for demokratiet, blot ikke det liberale demokrati. Mens dette for forfatterne er det mest ægte demokrati, er der dog mange tegn på, at det liberale demokrati er stivnet i nogle efter gængse kriterier meget illiberale former eller ligefrem er i en ond cirkel, der er

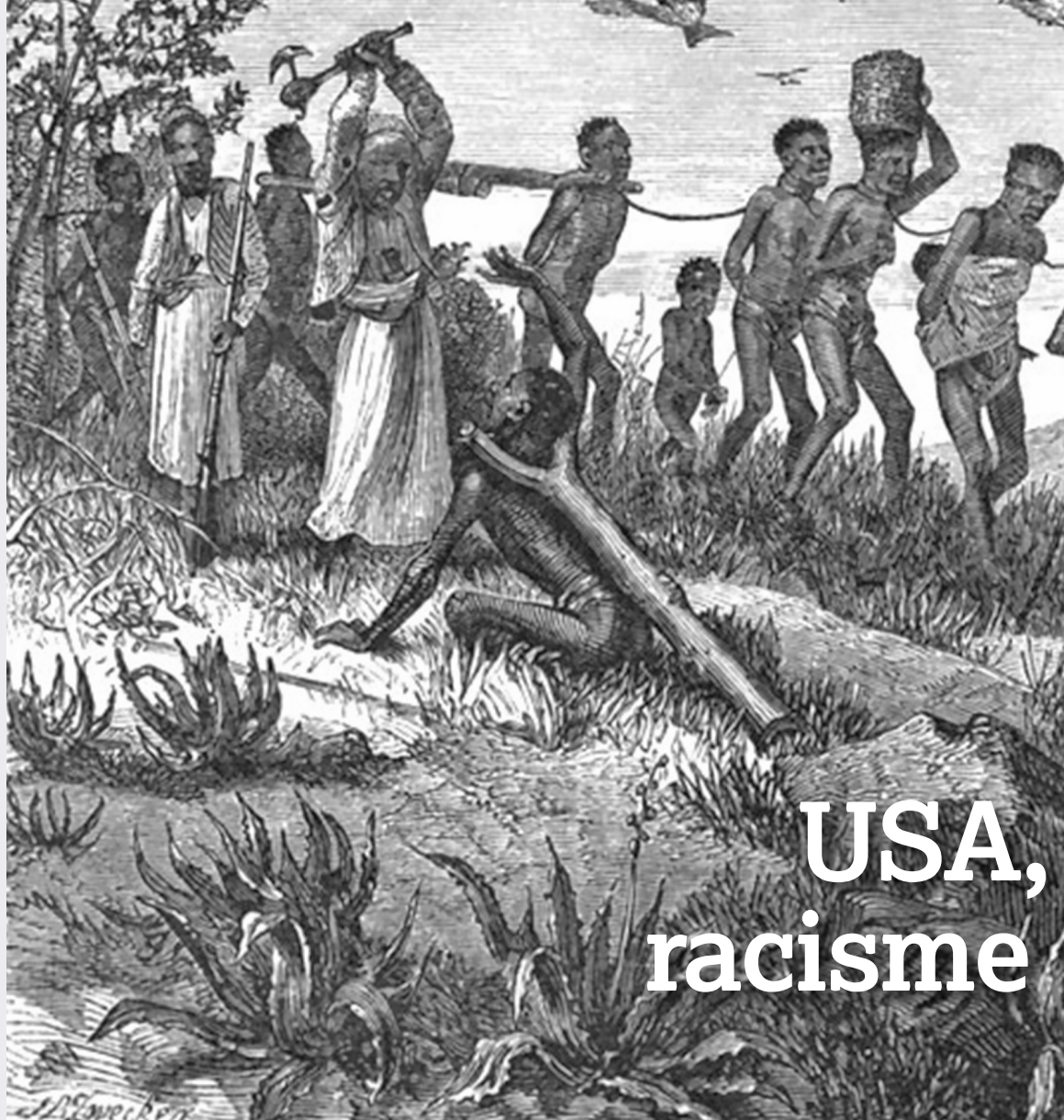
ethvert demokratis værste fjende, fordi hele konstruktionen bliver stadig mere dysfunktionel i en verden, der ikke respekterer de ophøjede principper, som var forudsætningen for det liberale demokratis succes i de homogene europæiske stater – som alene gjorde det livsdueligt, den skrøbelige struktur pakket ind i et ensartet, velvilligt folks vat.

Det er da tankevækkende, at i de fleste nogenlunde velstyrede stater uden liberalt demokrati, men dog med en form for demokrati, har ledelsen nu langt større opbakning blandt folket end i noget vesteuropæisk land, hvis regeringer efterhånden har forpligtet sig på alt mulig andet end folkets vilje og ønsker for fremtiden. Tilsyneladende for at sikre, at et oppefra vedtaget, af det store flertal uønsket antinationalt projekt bare skal kunne køre derudad på skinner.

I stedet for uafbrudt at gå efter "manden", burde mainstream således forsøge at takle den bold, de såkaldte populist har spillet ud med. Og den selvglade mainstream burde i stedet for at kritisere modpartens udseende se sig selv i spejlet, over hvilket der burde hænge det velkendte humorskilt med den selvansagende tekst: "Mirror Mirror On The Wall ... What The Hell Happened?"

**SLAVERS REVENGING
THEIR LOSSES.**

Arab slave traders
and their captives
along the Ruvuma river
(in today's Tanzania
and Mozambique).
19th-century
engraving. (Wiki)

USA, racisme

I USA har muslimske bevægelser i årevis arbejdet på at skabe racekonflikter for at kunne tilbyde islam som redskabet, der kan befri de "undertrykte" minoriteter.

I disse bestræbelser er amerikanernes uvidenhed de muslimske bevægelseres vigtigste redskab.

Harry Vinter

USA - Den muslimske kampagne

The Council on American-Islamic Relations (CAIR) er en organisation, som siden 1994 har ført sig frem som en borgerrettighedsbevægelse. Den har tætte relationer til Det Muslimske Broderskab, og observatører har bemærket, at repræsentanter for CAIR er til stede, hver gang der er demonstrationer mod "politibrutalitet", hvidt overherredømme eller præsident Trump.

I en tale ved det årlige møde i foreningen for nordamerikanske muslimer, MAS-ICNA, som blev afholdt i december 2015, sagde direktøren for the CAIR, Nihad Awad: "Black Lives Matter is our matter, Black Lives Matter is our campaign."

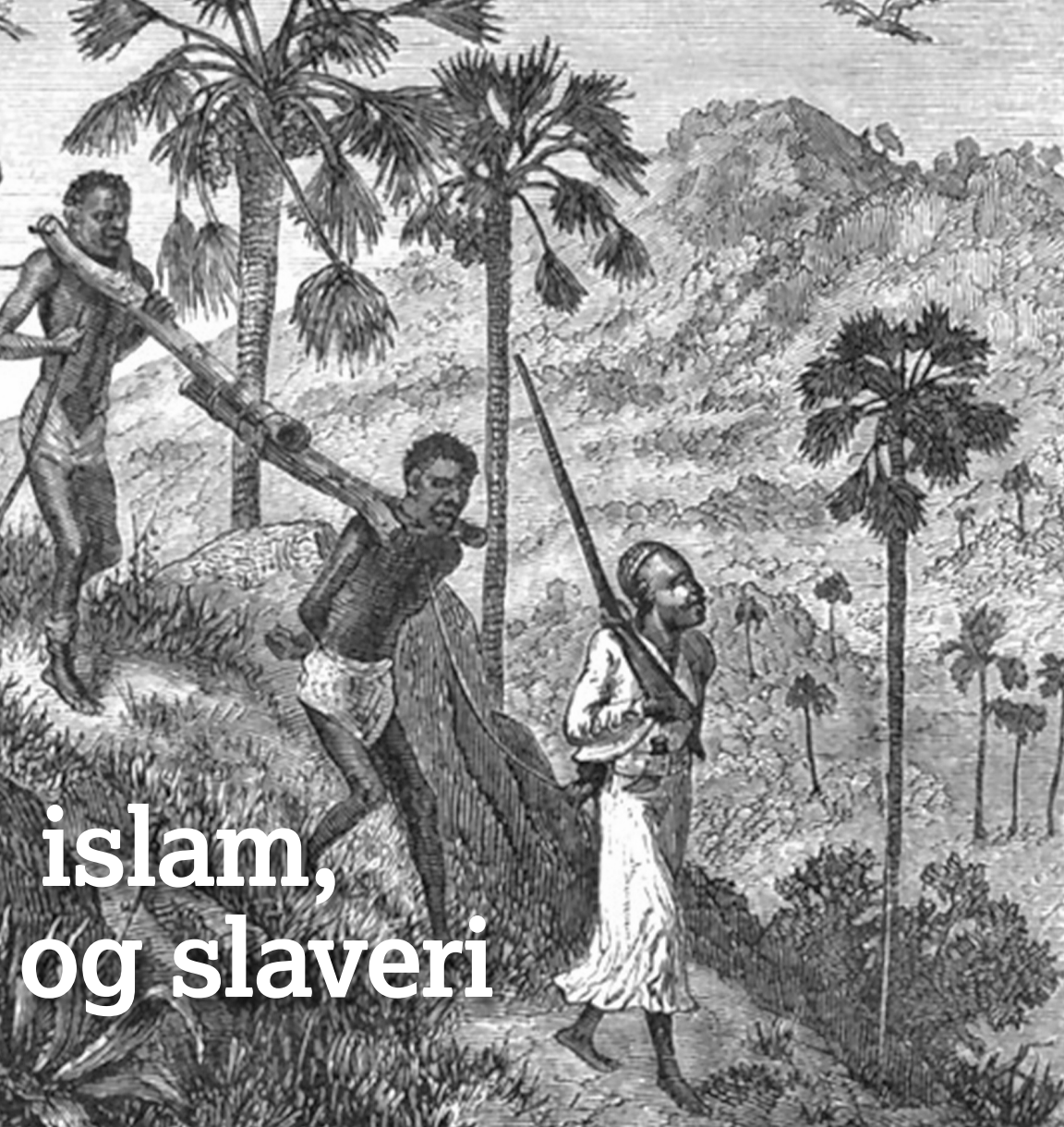
Ayman al-Zawahiri, som har været leder af al Qaeda siden Osama bin Ladens død, udtalte i en video, som al Qaeda udsendte i 2007, bl.a.:

"Derfor ønsker jeg, at sorte i Amerika, farvede, amerikanske indianere, folk af spansk afstamning og alle svage og undertrykte i Nord- og Sydamerika, i Afrika, Asien og hele verden skal vide, at når vi kæmper hellig krig, er det ikke kun for at befri muslimer for undertrykkelse: Vi fører hellig krig for at befri alle mennesker for undertrykkelse, fordi Allah har lært os aldrig at acceptere undertrykkelse. Derfor skal alle undertrykte vide, at vores sejr over Amerika og det korstogsførende Vesten - med Allahs tilladelse - er en sejr for dem, fordi de skal blive befriede for den mest

magtfulde tyranniske kraft i menneskehedens historie."

I 2016 udsendte Ayman al-Zawahiri igen en video, som var mere præcis i sit budskab. Denne gang opfordrede han Amerikas sorte til at omvende sig til islam og rejse sig imod det "hvide overherredømme." Filmen var krydret med optagelser med Malcolm X fra Nation of Islam, som utvetydigt opfordrede til voldeligt oprør.

En af stifterne af Black Lives Matter, Yusra Khogali, stammer fra Sudan og er muslim. Hun er bl.a. kendt for en tweet i 2016, som lyder: "Oh Allah, giv mig styrke til at undlade at dræbe disse hvide mennesker derude i dag".

islam, og slaveri

Medstifter af BLM i Toronto, Janaya Khan, er også muslim, skribent for Al Jazeera - og lesbisk. Det sidstnævnte faktum forekommer absurd, men får mening, når man erindrer sig Det Muslimske Broderskabs plan for overtagelse af verdensherredømmet i løbet af 1990-2020. Denne plan inkluderer brug af løgn (taqiya) og tillader til denne brug også lesbianisme, når blot det fremmer sagen.

Den islamiske bevægelse har en uvurderlig allieret i liberale og politisk korrekte kredse og de dertil knyttede "hjemmegroede" terrorister i fascistiske bevægelser som Antifa, som kalder sig antifascistisk.

Racisme

Ifølge koranen er mørk hudfarve konsekvensen af at opholde sig for tæt ved de steder, hvor solen står op og går ned (Muhammed troede, at Jorden er flad, og at afrikanerne levede tæt på kanten). Den islamiske lærde Ibn Qutaybah beskrev sorte mennesker som "grimme og vanskabte fordi de lever i et varmt land, hvor varmen overopheder dem i livmoderen og kruser deres hår."

Ifølge flere hadither var den såkaldte profet Muhammed en hvid mand:

"Mens vi sad med profeten i moskeen, kom en mand ridende på kamel. Han fik kamelen til at knæle og bandt dens forben. og sagde: "Hvem af jer er Muhammed?" På det tidspunkt sad han mellem os og støttede sig på sin arm. Vi svarede: "Denne hvide mand, som hviler sig på sin arm. Manden henvendte sig da til ham: "Oh, søn af Abdul Muttalib." (vol 1, bog 3, nr. 63)

"Jeg hørte Abii Juhaifa sige: "Jeg så profeten, og Al-Hasan bin Ali lignede ham." Jeg sagde til Abu Juhaifa: "Beskriv ham for mig." Han sagde: "Han var hvid og hans skæg var sort med nogle hvide hår." (Vol 4, bog 56, nr. 744)

En række citater beskriver islams holdning til sorte mennesker:

- I en hadith beklager en etiopisk kvinde sig til Muhammed over sin racemæssige underlegenhed. Muhammed trøster hende ved at sige: "I Paradis vil etiopiens hvidhed kunne ses i tusinde år".

- En anden hadith citerer Muhammed for ordene: "Lad ikke sorte komme ind i dit stamtræ."

- Den berømte muslimske lærde Nasir al-Din Tusi sagde om sorte: "Aber har bedre forudsætninger for uddannelse end negre."

- Den muslimske tænker Ibn Khaldun skrev, at "Sorte er de eneste mennesker, som minder mere om dumme dyr end om rationelle væsener."

- Den berømte islamiske historiker al-Mas'udi beskrev afrikanske slaver som "krøllet hår, tynde øjenbryn, brede næser, tykke kæber, skarpe tænder, ondsksfarlig hud, mørke pupiller, kløvede hænder og fødder, lange penisser, og overdreven munterhed. Munterheden skyldes hans ufuldkomne hjerne og deraf følgende svage intellekt."

Foragten for sorte blev afspejlet i deres lave værdi. I arabiske og persiske hæere indgik hvide slaver - tyrkere, slaver, berbere og kurdere - i kavaleriet; sorte slaver indgik

af og til i infanteriet, men som regel blev de sat til underordnet ikke-militært arbejde. Kaserner og boliger var racemæssigt adskilte, og lejlighedsvis dræbte hvide soldater sorte, hvis de optrådte respektløst.

I hjemmene blev sorte slavekvinder sat til at udføre det hårde arbejde, mens hvide slavekvinder i regelen var beskæftiget som slaveejerens personlige ledsager. Hvide slavekvinder kostede mellem 3 og 10 gange så meget som brune abessinerv kvinder; sorte slavekvinder kostede omkring en tredjedel af brune slavekvinder.

I 1825 skrev en britisk rejsende i Egypten: "Det er almindeligt her at anse negre for det sidste led i menneskehedens kæde, intellektuelt mellem aben og mennesket. I Nordafrika beskrives en mand med negroide træk selv i de højeste sociale lag af og til som "ould khadem" - søn af en slavevinde."

Mange mandlige slaver blev kastreret for at tjene som eunukker. Hvide slaver fik ganske enkelt testiklerne fjernet. Sorte slaver fik derimod hele kønsorganet skåret af, hvorved de fleste døde af blodtab. Årsagen var, at afrikanere formodedes at have en ustyrlig sexappetit.

Slaveri

I den vestlige verden forbinder de fleste pr. automatik ordet slave med sorte afrikanske slaver i Amerika. Intet kan være mere forkert.

Muslimske tyrkere og Krim-tatarer indfangede så mange slaver blandt de slaviske folkeslag, primært russere og ukrainere, at ordet slav blev synonymt med begrebet slave. Og russere og ukrainere er som bekendt ikke sorte afrikanere.

Arabere begyndte at hente slaver i Afrika næsten 1000 år før europæere begyndte at opkøbe slaver fra Afrika. De muslimske slavehandlere indfangede som regel selv deres slaver, hvorimod de europæiske slavehandlere som regel købte deres slaver af afrikanske høvdinge eller muslimske slavehandlere.

En anden væsentlig forskel på den muslimske og den europæiske slavehandel var, at europæerne fortrinsvis købte mandlige slaver til arbejdsbrug, mens muslimerne fortrinsvis købte kvindelige slaver til seksuel brug.

USA forbød import af slaver i 1808. Indtil da var der blevet importeret 361.000 afrikanske slaver til det engelsktalende Nordamerika.

Solidariske muslimer i USA.

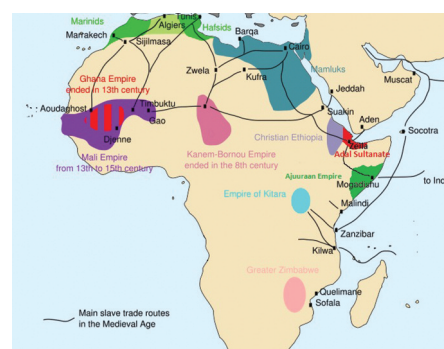
Mange gange flere afrikanere blev gjort til slaver i løbet af 1400 års islamisk slavehandel end i de tre århundreder, europæere deltog i denne praksis. Det anslås, at mellem 17 og 20 millioner afrikanere blev eksporteret fra deres hjemlande til den muslimske verden, men det er ikke hele historien. Mindre end en tredjedel af de indfangne slaver overlevede den barske transport. Den ghanesiske islamforsker Dr. John Alembellah Azumah estimerer, at mellem 50 og 80 millioner døde undervejs.

Dr. Azumah citerer i sin bog "The Legacy of Arab-Islam in Africa" en rejsendes oplevelser på Zanzibar:

"Mens de gik forbi, så vi mange, som var lænket sammen ved halsen. Kvinderne bar småbørn på ryggen foruden elfenbenstænder eller andre byrder på hovedet. Det er svært at beskrive, hvor snævsede de var; mange havde ikke blot sår efter piskeslag, men fødder og skuldre var fulde af åbne sår... mishandlede væsener nær sultedøden, som trætte og venneløse må have længtes efter døden."

Den rejsende spurgte de muslimske vogtere, hvad der skete med dem, som ikke kunne klare rejsen.

"Vi dræber dem med et spyd med det samme. For hvis vi ikke gjorde det, ville andre lade, som om de er syge for at blive fri for at bære. Nej, vi efterlader dem aldrig i live. De kender alle denne regel."

Arabiske slaveruter.

Den rejsende spurgte da, hvem der bærer elfenbenstænderne, hvis en moder bliver for træt til at bære både elfenbenstænder og barn

"Det gør hun. Vi kan ikke efterlade værdifuldt elfenben. Vi dræber barnet for at gøre byrden lettere."

Slavehandlen havde et enormt omfang. En britisk rejsende anslag i 1838, at der årligt blev bragt mellem 10.000 og 12.000 slaver til markedet i Cairo. Størstedelen var afrikanere, men der var også mange slaver fra Europa, fortrinsvis fra de muslimsk besatte områder i Spanien og Balkan.

Vesten tvang muslimer til at afskaffe slaveri

I den kristne verden blev slaveri i vide kredse anset for moralsk forkasteligt, og stærke kræfter argumenterede for dets afskaffelse. Som konsekvens heraf blev slaveri

forbudt i England i 1772 og i de engelske kolonier i 1834. I de franske kolonier blev slaveri forbudt i 1848. Danmark-Norge forbød slavehandel i 1803. I USA blev import af slaver forbudt i 1808, og selve slaveriet blev forbudt i 1865.

Islam tillader slaveri, og slaveri blev ikke forbudt i den muslimske verden, før vestlige kolonimagter gennemtvang forbud, således i Egypten i 1882 og i Marokko i 1912. I Tyrkiet blev slaveri ikke forbudt før 1933. Det skete i forbindelse med, at Tyrkiet søgte medlemskab af Folkeforbundet.

Efter pres fra Vesten afskaffede Saudi Arabien og Yemen officielt slaveri i 1962, og Mauretanien fulgte modvilligt efter i 1980.

I praksis holder muslimer slaver den dag i dag. Senest har flere medier omtalt, at sorte afrikanere, som ønsker at immigrere til Europa, er blevet indfanget undervejs i bl.a. Libyen og solgt til slaveri.

Hvor er slavernes efterkommere?

De slaver, som blev bragt til Amerika, har i dag talrige efterkommere. Men hvorfor har de mange millioner slaver, som blev bragt til Mellemøsten, da ingen efterkommere?

Det skyldes for det første en ekstremt høj dødelighed. I Encyclopedia of Islam kan man blandt andet læse: "Det blev sagt, at ingen slave overlevede arbejdet i saltminerne i Sahara i mere end 5 år... de titusinder af sorte slaver, som puklede med udvinding af salt i Basra i Irak, levede af nogle få håndfulde mel, semulje og dadler."

Dernæst var det ikke tilladt sorte slaver at omgås slaver af det andet køn uden for ægteskab, og ægteskab var oftest en umulighed. Af de 3000 kvindelige slaver, som efter pres fra England blev frigivet i 1860, havde kun 5% nogen sinde haft et barn. Mange af de børn, slavekvinder fødte, blev myrdet. En rejsende, som besøgte Konstantinopel i 1856, rapporterede, at mord på slavekvinders spædbørn blev praktiseret som en selvfølge og uden den mindste medfølelse. "Det var almindeligt for tyrkiske mænd at have talrige sorte konkubiner, men det var sjældent at se en mulat."

Endelig blev mange mandlige slaver kastreret. Kastrationen var dødelig for de fleste af de mænd, der blev udsat for den, især for de sorte. Hvide slaver fik fjernet testiklerne, mens sorte blev udsat for den mest radikale form for kastration, idet de fik fjernet hele kønsorganet op til maven. Årsagen var, at de sorte formodedes at have en ustyrlig sexappetit. Hver sort eunuk repræsenterer mindst 200 sudanese, som døde på grund af afskæringen. Sammenholdt det med det faktum, at alene kaliffen af Bagdad havde 7000 sorte eunukker ved begyndelsen af det 10. århundrede.

En DNA-undersøgelse har vist, at omkring 5% af Mellemøstens arabere har arvemateriale fra afrikanske kvinder. Næsten ingen har arvemateriale fra afrikanske mænd. Så nogle af de børn, som blev resultatet af samvær mellem afrikanske kvinder og arabiske slaveejere, overlevede, men næsten ingen har mandlige sorte afrikanere blandt forfædrene.

Islam i rollen som befrier

Stillet over for fakta må muslimske amerikaneres forsøg på at fremstille islam som farvede folks befrier anses for en grotesk joke. Muslimske arabere har i århundreder begået uhyrlige forbrydelser mod sorte afrikanere.

Og man kan desværre konkludere, at grove forbrydelser betaler sig, for de kastrede afrikanere har ingen efterkommere, der kan påtale de forbrydelser, de blev udsat for, og det har de sorte mødre til de myrdede spædbørn heller ikke.

Der er stort set heller ingen, der bebrejder de afrikanske høvdinge, som solgte afrikanere til slavehandlere, og sælgerne er vel mindst lige så skyldige som køberne.

Men der findes i USA, såvel som i Europa, en magtfuld liberal/venstreorienteret lobby, som ihærdigt manipulerer fakta og får mange hæderlige mennesker til at føle skyld for forhold, som hverken de eller deres forfædre er skyldige i.

Under alle omstændigheder er islam en voksende magtfaktor i USA, og uvidenhed er i den forbindelse islams stærkeste våben.

Kilder:

Frontpage Mag, september 2016.
Crisis Magazine, July 2017.
The Counter Jihad Report, August 2017.
The religion of Peace.
American Renaissance, februar 2017.
Africanholocaust.net 10. april 2017.

"Gudskelov var mine forfædre slaver"

Nogle sorte amerikanere har et særdeles realistisk syn på slaveriets betydning for deres nutidige situation.

Således udtalte den sorte politiker Kimberly Davies, medlem af Floridas Repræsentanternes Hus for demokraterne, ved et møde i begyndelsen af dette år:

"Hvis det ikke havde været for slaveri, ville jeg have siddet i Afrika i dag og tilbudt et træ".

Udsnit af mødet kan ses og høres på YouTube.

Kimberly Davies er naturligvis blevet kritiseret skarpt for denne udtalelse, men der er næppe mange sorte i USA, som ville retrække en tilværelse i Afrika; og det er da også et faktum, at der stadig strømmer mennesker fra Afrika til USA, og at de nu kommer af egen fri vilje.

Kimberly Davies kunne ligeledes have takket Gud for, at hendes forfædre ikke var slaver i den muslimske verden. I så fald ville hun nemlig slet ikke være til. De slaver, som var så ulykkelige at havne i den muslimske verden, har ingen efterkommere.

Ayasofya

Den nye moské i Roskilde styres direkte fra Ankara af den tidligere forbudte organisation Milli Görüs

Den kristne højtidsdag, Kristi Himmelfartsdag, brugte Roskildes biskop, Peter Fischer-Møller, på at indvie en moske.

Udsigt fra kvindeafdelingen i den nye moske.

Roskildes borgmester Joy Mogensen.

Chang Claus Lembirk

"Ayasofya" hedder moskéen, som på Kristi Himmelfartsdag 2018 holdt sin åbningsceremoni med taler og besøg af både biskop og borgmester i byen Roskilde og med smilende klakører fra næsten alle egne af det politiske og kulturelle liv i øvrigt. Alt var, som det skulle være, og når alt er, som det skal være, så er det naturligvis en forbrydelse eller en dumhed, som skal sættes i scene.

Siden slutningen af 80'erne har der i nogle værkstedsbygninger i Allehelgensgade været en moské, som førte en stiltfærdig tilværelse; men efterhånden som især andelen af tyrkere steg i antal i byen, kunne de efterhånden stille krav om en mere mondæn og repræsentativ moské på samme grund, som ligger kun få hundrede meter fra Domkirken.

Moskéen har plads til omkring 1200 personer, mænd og kvinder adskilt, og er understøttet med to minareter, som påstås aldrig at skulle i anvendelse.

Den politiske proces omkring byggeriet må anses for i demokratisk forstand at være demokratisk, eftersom ingen bare nogenlunde oplyst borger eller intet byråds-

medlem på noget tidspunkt kan have været i tvivl om, hvilken slags moské man lod opføre til glæde for hvilken slags publikum og fremmed og fjendtlig magt. Kun Dansk Folkeparti med sine 3 medlemmer i byrådet sagde nej til byggeriet af moskéen.

Som andre af Tyrkiets og Erdogans moskeer rundt om i Europa er denne underlagt kontrol af Diyanet, som er det tyrkiske direktorat for religiøse anliggender, et foretagende som har adresse i Ankara. I dagligdagen vil moskéen blive administreret af en yderligtgående muslimsk organisation som hedder Milli Görüs, en organisation som var forbudt i Tyrkiet indtil Erdogans kup i 2016, men som i dag er hans praktiske medarbejdere rundt omkring i Europa i alt for mange moskéer i alt for mange eftergivende europæiske byer.

Byggeriet i den fortabte by Roskilde har undervejs kun mødt ganske få protester eller udfordringer. Aktivister mødte således tidligt op en sommermorgen hos byens borgmester og hos biskoppen, som begge har forsvaret eller ligefrem ønsket byggeriet, og vækkede dem med afspilning af et muslimsk bønnekald, som antageligvis inden længe alligevel skal lyde over byens tage og borgere.

En demonstration arrangeret af Siad med deltagelse af omkring 100 personer og

med tale af Anders Gravers blev afholdt i sommeren 2017 og blev mødt med sædvanlig ligegyldighed af både byens borgere og af alle de frygtelige og fraværende medier.

En yderligere aktion blev foranstaltet i Domkirken, hvor et par aktivister afspillede et muslimsk bønnekald to gange under en såkaldt gudstjeneste afholdt af den såkaldte biskop Peter Fischer Møller. Politiet blev tilkaldt og to aktivister fik en bøde for deres indsats.

Disse tre protester kan findes på YouTube og andre steder på internettet, og fremtiden vil vise, at aktivisterne havde mere ret i deres protest end de fleste evner at forestille sig.

På selve åbningsdagen gjorde organisation Identitær også opmærksom på det ganske forfærdelige ved denne moské ved at ikklæde et antal af byens statuer nogle burkaer, som må formodes at være en større del af fremtidens klædedragt i den gamle og nu delvis islamiserede by Roskilde.

Protester har der således været, men kun fra et fåtal, som kan slås forgæves mod de mange, som intet fatter eller vælger intet at fatte, og som sælger deres efterkommere til en tilværelse under sharialoven. Stakkels er vore børn!

Kommentar af folketingsmedlem Kenneth Kristensen Berth på Facebook:

"I dag blev Roskildes nye stormoske indviet bl.a. i overværelse af Roskildes borgmester Joy Mogensen. Hun fatter INTET af Islams natur! Moskeen har fået navnet Aya Sofia - samme navn som moskeen i Istanbul, der indtil 1453 var centrum for den kristne ortodokse kirke og sæde for den øst-romerske

patriark, altså indtil osmannernes erobring af byen dette år. Symbolikken er tommetyk! Dertil er moskeen betalt af den tyrkiske stat og opført i Roskilde, hvor danske konger ligger begravet. Og endelig finder indvielsen sted på Kristi Himmelfartsdag. En kristen festdag! Alt sammen er det en gigantisk provokation - men Roskildes borgmester har ikke fattet en brik af det

hele, fordi hun ikke aner en pind om, hvordan islamister tænker! Islamisterne bag moskeen betragter det her som en ydmygelse af Danmark og et signal om, at de er ved at overtage magten i Danmark! Og kun ganske få politikere forstår, hvad de har gang i!

- Skræmmende!!!!"

Når sandheden er løgn

Kan sandheden være en løgn?

Ja, det kan den sagtens, hvis sandheden udgør et lille udpluk af virkeligheden. Man kan sagtens tale sandt og samtidig give et forløjet billede af virkeligheden.

Forestil dig, at en person, som har en levende interesse for lysekroner, skal give en beskrivelse af dette maleri af Laurits Tuxen. Han fortæller indgående om de op-hængte lysekroner, hvordan de spreder lyset og om de mange krystaller, og hvordan de bliver slebet.

Ikke et ord er usandt, men den lytter, som ikke har set billedet, vil sidde tilbage med et temmelig ufuldstændigt, for ikke at sige misvisende, indtryk af, hvad billedet forestiller.

På samme måde er det med journalisters, historikeres, politologers, politikeres, læreres og alle andres beskrivelse af virkeligheden. Det beskrevne afhænger af øjnene, der ser.

Tag for eksempel de seneste par års debat i anledningen af 100-året i 2017 for Danmarks salg af De Vestindiske Øer. På hvilket grundlag foregår den? Hvilken del af virkeligheden har debattørerne kendskab til? Måske kun lysekronerne? Der har næppe været et indslag i medierne, som ikke på en eller anden måde omhandlede slaveri.

Spørg et skolebarn – eller en voksen, hvad vedkommende ved om slaveri. Svaret vil være noget om europæere, som for et par hundrede år siden fragtede slaver fra Afrika til Amerika, hvor de blev sat til at arbejde i bl.a. bomuldsplantager.

Vi ved alle, at europæiske opdagelsesrejsende sejlede sydpå langs Afrikas kyst, at der fulgte handelsmænd i deres kølvand, og at disse på et tidspunkt begyndte at købe slaver, som de eksporterede videre til Amerika. Men kun få ved, at slaver var en ganske almindelig handelsvare, og at slavehandel havde været praktiseret i Afrika i århundreder før europæernes ankomst. Europæerne accepterede blot den kultur, som

Maleri: Laurits Tuxen

de mødte på deres vej. Araberne havde i århundreder hentet slaver i Afrika, som de fragtede nordpå via Sahara og Afrikas østkyst. Arabere/muslimer indfangede slaver overalt, hvor de kom frem. Særligt populære var slaviske slaver - russere, ukrainere, hvorfor ordet "slav" efterhånden blev synonymt med "slave".

Danskere var også populære som slaver. I 1626 tømte arabiske slavejægere flere islandske byer for indbyggere, som blev fragtet til Nordafrika. I 1716 oprettede den danske konge en "slavekasse", til frikøb af danske slaver i muslimske lande. Pengene slog slet ikke til.

Men danske skolebørn hører kun om den lille del af virkeligheden, som den transatlantiske slavehandel udgør. Derfor kan bl.a. Institut for Menneskerettigheder slippe godt fra at rejse spørgsmålet, om "vi" ikke bør undskyldte og betale erstatning. Hvorfor foreslår bemeldte institut ikke, at Danmark udbeder sig undskyldning og erstatning fra landene i Nordafrika?

Helt modsat forholder det sig, når medierne beskriver forholdene i den muslimske verden. I en dokumentarserie om det Osman-

niske Imperium, som blev bragt på TV-K i begyndelsen af maj 2018, blev det omfattende slaveri i imperiet ikke nævnt med et eneste ord. Sammenlign med beskrivelser af USA's historie. Der er næppe en dokumentar, som undlader at omtale slaveriet.

Tilbage sidder seere, som ikke kan gennemskue manipulationen, med et indtryk af vesterlændinge som onde og osmannere som gode.

Et andet aktuelt eksempel er den medlidende omtale af palæstinensere, som ikke kan få lov at flytte ind i de huse, deres bedsteforældre forlod for 70 år siden. Hvor mange danskere drømmer om at komme til at bo i deres bedsteforældres bolig?

Seerne sidder tilbage med et indtryk at israellerne som onde og hjerteløse, for det bliver aldrig nævnt, at næsten 1 million jøder flygtede eller blev udvist fra arabiske lande i årene efter 1948. Deres efterkommere udtrykker af forståelige grunde intet ønske om at vende tilbage til deres bedsteforældres boliger.

Gå selv på jagt efter sandfærdige løgne. De står i kø i DR's udsendelser.

Muslimer holder hvide småpiger som sexslaver i Storbritannien

Politiet tør ikke at lægge sig ud med dem af frygt for ordet "racisme". Til gengæld farer politiet hårdt frem mod enhver, som kritiserer de muslimske børnemishandlere.

HARRY WINTER

Telford

Cirka 1000 hvide britiske piger blev misbrugt af pakistanske bander i den lille engelske by Telford. Piger helt ned til 11 år blev lokket og truet til at underholde talløse muslimske mænd i alle aldre. Taxachauffører spillede en vigtig rolle for de pædofile netværk. De spottede sårbare piger på gaderne, tilbød dem "hjælp", fik krammet på dem, misbrugte dem, tæskede dem, truede dem og kørte dem rundt til mødesteder, hvor muslimske mænd misbrugte dem. I et tilfælde lå et misbrugslokale lige overfor en moske, så mændene kunne gå lige fra fredagsbønnen og over at voldtage de britiske småpiger.

I flere tilfælde vidste pigernes familier, hvad der foregik, og henvendte sig til politiet – som afviste dem. Familiernes formåede ikke at holde på pigerne, som i mange tilfælde adlød voldtægtsmændene for netop at beskytte deres familier, som voldtægtsmændene ellers truede med at slå ihjel.

Mindst tre piger blev myrdet og to andre døde i tragedier med forbindelse til voldtægterne.

Politifolk, som faktisk forsøgte at gøre noget, blev truet til tavshed, frosset ud og fyret, mens de, som var dygtigst til at få anmeldelser til at løbe ud i sandet, blev forfremmet.

Indtil videre kan der kun gisnes om bevæggrundene for myndighedernes bestræbelser på at dække over forbryderne. Det siges, at passiviteten skyldtes frygt for at lægge sig ud med muslimske samfund, såkaldte menneskerettighedsgrupper og frygten for råbet "racisme", som kan få selv store stærke mænd til at bryde sammen. Så hellere lade pigerne lide.

En vågen presse

På grund af denne berøringsangst fik misbruget lov til at fortsætte i 40 år, indtil politisk ukorrekte journalister og aviser, bl.a. Sunday Mirror, gravede sandheden frem og udstillede den, så den ikke kunne overses.

Alligevel fortsætter voldtægterne, ifølge de piger som har povet at stå frem.

Det er imidlertid ikke første gang, at netværk af muslimske voldtægtsbander – og myndighedernes svigt – er kommet frem i lyset. I 2014 viste en rapport, som myndighederne forsøgte at hemmeligholde, at omkring 1500 småpiger var blevet misbrugt af muslimske netværk i årevis i byen Rotherham. Alle ofre var hvide engelske piger, og alle gerningsmænd var muslimer, så der var i sandhed tale om racisme.

Rotherham har en befolkning på 260.000 imod Telfords 170.000, så i forhold til folketallet er voldtægterne i Telford de mest omfattende, der indtil nu er kommet til offentlighedens kendskab.

En anden kendt muslimsk sex-ring opererede i årevis i Rochdale ved Manchester, men ingen af de tidligere kendte sager fik politiet i Telford til at foretage sig andet end at forsøge at lukke munden på ofre og whistleblowere.

Andre tilsvarende sexringe er blevet afsløret i bl.a. Oxford, Derby, Oldham og Manchester. Mønsteret er hver gang det samme: Ofrene er britiske piger. Gerningsmændene er muslimer – oftest pakistanere.

En sag, som blev pådømt i Newcastle i august 2017, er en undtagelse. Af 18 dømte sexforbrydere var den ene en britisk kvinde, som blev dømt for at lokke småpiger til steder og situationer, hvor de kunne være nemme ofre.

Ingen af de retsforfulgte og dømte har vist nogen form for fortrydelse eller anger. En af de dømte i Newcastle blev citeret for at råbe: "Alle hvide kvinder kan kun bruges til én ting, og det er at blive kneppet af mænd som mig og brugt som affald."

I Rotherham råbte flere forbrydere "Allah akbar", da de blev ført ind i retssalen.

Det kan imidlertid koste dyrt at påpege fakta. Således blev parlamentsmedlem Sarah Champion tvunget til at undskylde og trække sig fra posten som skyggeminister for at have udtalt denne indlysende sandhed: "England har et problem med britiske pakistanske mænd, som voldtager og misbruger hvide piger".

I løbet af en periode på 18 måneder fik Sunday Mirror gravet sig frem til følgende fakta:

- Socialarbejdere kendte til voldtægterne i 1990'erne, men der gik 10 år før politiet indledte en undersøgelse.

- Tilbageholdte rapporter viser, at kommunalt ansatte anså småpigerne for prostituerede og ikke ofre.

- Myndighederne undlod at registrere voldtægtsmændene af frygt for racisme-anklager.

- Politiet undlod at undersøge en nylig sag på trods af 5 anmeldelser – indtil et parlamentsmedlem greb ind.

- Et offer oplyste, at politiet forsøgte at få hende til at undlade at undersøge, hvorfor dem, som voldtog hende, ikke blev anklaget. Politiet frygtede, at hun ville give oplysningerne til Sunday Mirror.

Parlamentsmedlem Lucy Allan fra Telford har forlangt en offentlig undersøgelse og siger, at pressens afsløringer er ekstremt alvorlige og chokerende.

Hun sagde: *"Der må nu foretages en uafhængig undersøgelse af sexmisbruget af børn i Telford, så borgerne igen kan få tillid til myndighederne"*.

Advokat Dino Nocivelli sagde. *"Disse børn blev behandlet som seksuelle varer af mænd, som begik foragtelige forbrydelser. De overlevende fortjener en undersøgelse. De skal vide, hvorfor misbruget kunne finde sted så længe, og hvorfor så mange voldtægtsmænd aldrig er blevet stillet til ansvar"*.

Sunday Mirror har talt med 12 af ofrene, hvoraf kun få kender hinanden. De anklagede flere end 70 gerningsmænd og oplyste, at der stadig blev begået voldtægter få måneder tidligere.

Dokumenter, som Sunday Mirror sendte til Indenrigsministeriet viste, at myndighederne kendte til forbrydelserne i 10 år, før de startede en undersøgelse, og at myndighederne forsøgte at spænde ben for Sunday Mirror.

Mord til skræk og advarsel

En mor og fire piger mistede livet som følge af overgrebene.

Lucy Lowe var kun 12 år, da taxichaufføren Azhar Ali Mehmood truede hende til sex. Da hun var 16, forsøgte hun at komme ud af det helvede af voldtægter, hun var havnet i. Det medførte, at Mehmood satte ild til hendes mors hus, hvor både Lucy og hendes mor og søster indebrændte. Deres skæbne skulle tjene som advarsel til andre piger, der troede, de kunne slippe væk.

Mehmood blev senere idømt livsvarigt fængsel for mordbranden, men han blev aldrig anklaget for sexforbrydelser.

Forsøg på at få myndighederne til at forklare hvorfor bliver mødt med standardsvaret: Vi kan ikke udtale os om specifikke enkelt-sager.

En pige forklarer, at hun blev truet med at få samme skæbne som Lucy, hvis hun sladrede til politiet – som om det kunne hjælpe hende. Efter at være blevet gruppevoldtaget af 9 pakistanere forsøgte hun at begå selvmord. Hun frygtede for sin families skæbne og så ingen anden udvej.

I 2002 omkom den 13-årige Becky Watson i en bilulykke under mærkelige omstændigheder. Det blev sagt, at hun faldt fra kølerhjelmene og ned på gaden, mens bilen blev kørt af Ahmed Navaz. Drabet blev udlagt som resultatet af uansvarlige drenge-streger. Mirrors undersøgelser afslørede, at hun, siden hun var 11, var blevet udnyttet af en pakistansk børnesexring. Dagbogs-optegnelser viser, hvordan hun blev sendt på omgang mellem pakistanske mænd. Hendes mor fortæller, at hun gentagne gange fortalte politiet, at hendes datter blev misbrugt – hun oplyste endda navnene på voldtægtsmændene til politiet. Forgæves.

Til Mirror fortæller moderen: "Piger som Becky blev behandlet som kriminelle. Jeg råbte efter hjælp, men ingen ville lytte. Hvis hendes sag var blevet undersøgt, kunne talrige piger være blevet reddet fra det helvede, de gennemlevede."

Vicky Round, en veninde til Becky, blev indfanget af den samme forbryderbande som 12-årig, da hun blev lokket til at prøve kokain. Hun døde som 20-årig af en overdosis. Hendes søster fortæller: "Jeg er sikker på, at Vicky stadig ville have været her, hvis hun ikke var blevet misbrugt så grusomt. Men de mennesker, som gjorde hendes liv til et helvede, går stadig frit omkring på gaderne."

Muslimers ret til at voldtage "vantro"

Et af ofrene fra Rotherham, som nu er voksen, fortalte til avisen The Independent blandt andet:

Som teenager blev jeg ført rundt til forskellige huse og lejligheder i det nordlige England, hvor jeg blev slået, pint og voldtaget hundredvis af gange. Jeg blev kaldt "hvide møgtøs" og "hvide kusse", mens de slog mig.

De gjorde det klart, at det var, fordi jeg ikke var muslim og ikke gik "anstændigt" klædt, at jeg fortjente at blive straffet og skulle lære at adlyde.

Han, der bestemte mest over mig, citerede-skriftsteder i koranen mens han slog mig.

17 mænd og 1 kvinde blev dømt i Newcastle i september 2017.

Frygt for at blive myrdet og trusler om at mine forældre ville blive myrdet gjorde det umuligt for mig at undslippe. Jeg fik ingen hjælp fra politiet.

Politiets servicering af forbryderne fortsætter

Sunday Mirrors afsløringer fik politikere på banen, hvorefter politiet modvilligt gik i gang med at efterforske sagerne. "Desværre" vanskeliggøres efterforskningen af forsvundne journaler og harddiske, som viser sig ikke at kunne aflæses. Men et lille fåtal af de mange forbrydere er faktisk blev retsfulgt.

Politiets venlige behandling af forbryderne fortsætter imidlertid på anden vis.

Siden afsløringerne er næsten enhver, som har vovet at kritisere de pædofile voldtægtsforbrydere på sociale medier eller andre steder, omgående blevet efterstræbt af politiet og tiltalt for "hate crime".

Ressourcer, som kunne have været sat ind i kampen mod voldtægtsforbrydere, bliver nu brugt på at fange og skræmme folk, som i forståelig harme kritiserer de mange voldtægtsforbrydere, som af uvisse grunde synes at nyde politiets grænseløse sympati.

I marts i år blev formanden, Paul Golding, og næstformanden, Jayda Fransen, for Britain First – en forening som svarer til Den

Danske Forening – fængslet, efter at de havde henvendt sig på en muslimsk børnemisbrugers adresse for at sige vedkommende deres mening om ham. Jayda Fransen skulle angiveligt have råbt: "Kom ud og vis dit ansigt, din voldtægtsforbryder!"

Det blev af politiet udlagt som "religiøst betinget chikane", hvilket er en såkaldt hadforbrydelse.

Dommeren fastslog, at de anklagede havde vist fjendtlighed mod den muslimske tro.

Og det skal såmænd nok passe. Vi er nogle stykker, som må erklære os skyldige i denne "forbrydelse".

Den 25. maj blev aktivisten Tommy Robinson arresteret, mens han stod foran retten i Leeds og rapporterede om en sag mod 10 pædofile voldtægtsmænd. Han blev straks idømt 13 måneders fængsel for denne "forbrydelse".

Toppen af isbjerget?

En vågen og fordomsfri presse fik afsløringerne til at rulle i Storbritannien. Spørgsmålet er, om vi blot har hørt om toppen af isbjerget, og om tilsvarende finder sted i andre vestlige lande, hvor myndigheder og presse foretrækker at hemmeligholde sådanne forbrydelser.

Nylige eksempler fra Danmark giver grund til bekymring. Dansk politi er flere gange i

2018 blevet afsløret i at hemmeligholde gerningsmænds herkomst. Er der mere, der hemmeligholdes eller ses gennem fingre med?

Er der grund til at tro, at Storbritannien skulle være det eneste vestlige land, hvor indvandrere fornøjer sig på indfødte pigers bekostning?

Næppe.

Men har nogen mon fantasi til at forestille sig, hvad der ville være sket, hvis det var blevet afsløret, at hvide englændere havde holdt brune muslimske piger som sexslaver?

Kilder:

Forskellige udgaver af:
www.mirror.co.uk/uk-news
www.theguardian.com/uk-news
www.independent.co.uk/
www.thesun.co.uk
www.jihadwatch.org

Alle artikler er nemme at "google" sig til på internettet.

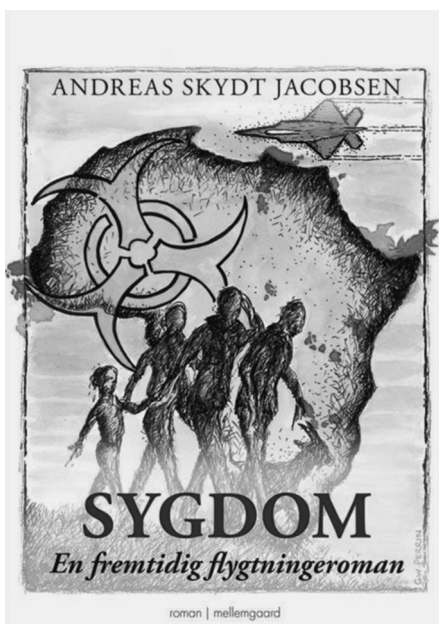
Efter Europas af-islamisering

Handlingen udspilles om få årtier, hvor Europa efter en blodig krig med de indvandrede muslimer helt har afspærret forbindelsen til Afrika, hvor en dødelig epidemi også har hærget. Der beskrives rigeligt med grusomheder i bogen, men mest fanger det plausible ved det generelle scenarie opmærksomheden. Oven på et særlig blodigt terrorangreb gik nogle europæiske lande sammen og lagde Mekka i ruiner. "Efter muslimernes fortsatte terrorhandlinger, som i sidste ende kostede titusinder af civile livet, kunne barmhjertigheden ligge på et meget lille sted i hele Europa." De, som overlevede krigen, fik tilbudt en enkeltbillet til Afrika. "Man besluttede, at islam ikke kunne findes side om side med kristendommen. Så måtte de oprette deres sharia-stat i Afrika, hvis de ville og kunne... Skibene var skarpt bevogtede hele vejen, muslimerne skulle på ingen måde retur til det europæiske kontinent." Også i USA er de evige konflikter tilspidset. "Alle har noget at hævne, både kristne og muslimer, samt politikerne i Guds eget land, de nægter at opgive drømmen om en fredelig sameksistens. Der er plads til alle derovre, dem som vil selv, dem som kan selv." Ironien er tydelig...

De såkaldt moderate europæiske politikere så magtesløse til, mens gryden kogte over, og venstrefløjen mente forudsigeligt nok, at europæerne selv var skyld i terroren. "Venstrefløjen, som altid forstod og forstår grusomheder og gerningsmænd, men aldrig formår at gøre noget ved dem." Særlig logisk virker skildringen af Sverige, som var det første vesteuropæiske land, der faldt til islam, indtil det atter blev befriet efter en blodig krig ført af bl.a. Danmark. Muslimerne havde forbavsende nemt overtaget det meste af Sverige. "Da først retsvæsnen og siden militæret blev infiltreret af højtuddannede muslimer, gik det hurtigt. Blegfede svenskere blev oftere og oftere kasseret til session, de måtte affinde sig med officerernes påstande om, at de ikke var egnede til rigtig krig, mens muslimerne trak i uniformen i stor stil. De svenske væbnede styrker blev støt mørkere og mørkere i både sind og hudfarve." De nyudnævnte dommere begyndte at dømme belejligt for Koranen, så de religiøst "farlige" mennesker blev fængslet og gemt

Andreas Skydt Jacobsen: **Sygd**

En fremtidig flygtningeroman
Forlaget mellemgaard, 2016.
470 sider. 200 kr

af vejen. "Den svenske grundlov stod mere og mere i skyggen af de gulnede sider af Koranen." Sharia blev indført i den ene storby efter den anden. "Utallige svenskere, majoriteten var korthårede kvinder og langhårede mænd, måtte lade livet i de første uger, efter at kalifatet blev indført".

En af romanens hovedpersoner, spanieren Fernando, er netop færdiguddannet pilot med bevogtning af Middelhavet som opgave. Men jeg-fortælleren er en sort pige fra Mali, Rose, der med sin familie dramatisk vandrer op gennem Afrika til Middelhavet for at nå Europa. Det kan umiddelbart virke som oplæg til sødsuppe, men stik modsat brillerer bogen med skarp, ja nådesløs realisme, og vigtigst er der ingen løftede pegefingre, helte eller skurke. Alle er fanger i en tragisk udvikling eller situation. Fernandos far siger med sandhed til sønnen, at han intet har at skamme sig over. "Du gør blot det beskidte arbejde og uden mænd som dig, så var vi alle ilde stedt." Fernando kommer fra en familie, der som folk flest forholdt sig afventende under konflikten og foretrak at "hytte deres eget skind i lejlighedens trygge sofahjørner", og han har skrupler. Det har hans co-pilot Manuel ikke. Hans familie blev dræbt af muslimerne, og han begik derpå ufattelige grusomheder under krigen mod disse og ser nu frem til at pulverisere mænd, kvinder og børn på vej over Middelhavet. Han ville ikke betænke sig to gange, "om så det var en redningsbåd fyldt med nyfødte babyer". Men også han portrætteres nøgternt-beskrivende, tilmed indfølelse, og hvad nytter det også med helte- og skurkeklichéer, når menneskene

forudseeligt vil tænke og handle, som de nu engang gør?

Slutningen på den medrivende handling skal ikke afsløres her, men hovedindtrykket, læseren sidder tilbage med, er de triste følger af islams hærgen, som i høj grad bidrager til fortsat kaos og befolkningsvækst i Afrika. Men også de europæiske kristeligt-religiøse og politikere, som hykler bekymring, men i virkeligheden bare vejrer morgenluft for sig selv og egne dogmer i konfrontationen med muslimerne, fremstår dårligere end de, der på gadeniveau, hvor grusomme de end er, blot er dele af den elendigt håndterede konflikts ubønhørlige logik. At Europa lukker helt af over for Afrika, er den forståelige konsekvens af udviklingen i romanens verden, men mest sympati får man alligevel for de menige, antimuslimske afrikanske ofre.

Nogen løsning antydes ikke i historien, og den er der vel heller ikke andet end i form af en konflikthåndtering, der uden at give køb på europæisk odelsret udøves med bevidsthed om menneskenes fælles tragiske grundvilkår. Det lyder ikke af meget, men det giver en stor forskel i praksis at gøre en dyd af kampens nødvendighed og rubricere alle som fjender, end hele tiden at have i baghovedet, at en stor del bare er ofre. Det er lettere at kæmpe, når der forenkles, men bliver kampen hovedsagen og ikke et nødvendigt onde, udskydes freden og alt det andet, der skulle kæmpes for, til en ubestemt fremtid, som bliver den evige belejringstilstands retfærdiggørelse. Men et samfund, hvis vigtigste fundament er krigstilstanden imod en principielt uovervindelig fjende, er bogens skræmmebillede, for et sådant samfund er lige så intolerant over for intern dissens, som det er afstumpet i behandlingen af uskyldige repræsentanter for fjendeland. Det moderne, ret kulturløse underholdnings- og nydelsessamfund fremstår ikke som særlig værdigt til et forsvar, ligesom dette forsvar ud fra enhver human betragtning bliver uhyre ukultiveret, men som nutidens magthavere (og vælgere) har blandet kortene, er det omtrent den fremtid, som Skydt Jacobsen skildrer i sin velskrevne roman, at vi får. Denne dom over nutidens politisk korrekte, som sår sæden til fremtidens antihumanisme, er vel også en hovedårsag til, at en sådan litterær perle tilsyneladende er blevet ganske fortiet af mainstream-medierne, mens tidstypisk litterær egocentrisme såvel som banale krimier skamroses.

Peter Neerup Buhl

Folkefesten starter kl.12 på Uddannelsescenteret, Christiansmindevej 2, Jægerspris.

Der er gode busforbindelser fra København og en stor P-plads på stedet.

Prisen for deltagelse er 300 kr. I prisen er inkluderet to sandwiches, to øl eller sodavand samt kaffe og the. Der kan også købes bøger og merchandise til rimelige priser.

Tilmelding via folkefesten.dk eller kontakt@folkefesten.dk **senest 17. juni.**

Deltagerbetaling overføres til 4317- 4547551 (Danske Bank) eller via MobilePay til 34810 (Den Danske Forening). **Husk tydelig angivelse af navn.**

Oplev en dag med hyggeligt samvær, networking og disse fremragende talere:

Søren Espersen

Næstformand for Dansk Folkeparti og formand for Udenrigspolitisk Nævn.

Hans Erling Jensen

Debattør og aktivist. Driver Bona Fortuna i Nepal og hjælper kristne på flugt fra islam.

Morten Uhrskov

Historiker, forfatter og samfundsdebattør samt formand for Dansk Samling.

Petr Bystron

Medlem af Forbundsdagen for AfD og tidligere formand for partiet i Bayern.

Indmeldelse i Den Danske Forening - bestilling af abonnement - 2018

Kontakt foreningens regnskabsfører Thomas Andreasen tlf. 23 42 77 33

- eller mail til: danskeren@danskeren.dk

Medlems- og abonnementsoplysninger, der afgives til foreningen, registreres kun til administration af medlems- eller abonnementsforholdet og videregives ikke til uvedkommende.

Kontingent - abonnement - 2018

Årskontingentet for et **medlemskab** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

Årskontingentet for et **abonnement** er 250 kr. Beløbet dækker *tillige* tilsendelse af bladet, IndsigtUdsyn.

For medlemmer bosat **uden for Danmark** er prisen 250 kr. Gebyr ved bankoverførsel 50 kr.

Kontingentet følger kalenderåret. Opsigelse skal ske tre mdr. før kalenderårets udløb.

Vi beder om, at beløbet sendes til os i årets første kvartal; det koster penge at skulle rykke.

Udenlandske medlemmer og abonnenter kan betale via deres lokale bank med opgivelse af Danske Banks

SWIFT-adresse som er: SWIFT-BIC: DABADKKK og IBAN-nr. IBAN-nr. som er: DK48 3000 0004 547551.

Driftsbidrag

De 250 kr. dækker ikke meget andet end porto og trykomkostninger til bladet. Forudsætningen for, at vi kan løse vore øvrige opgaver, er derfor, at nogen betænker os med mere end 250 kr. Vi håber, at mange også i år vil give os den ekstra håndsrekning, som er en nødvendighed for, at vi kan fortsætte vores informationsvirksomhed. De af Den Danske Forenings medlemmer, der i løbet af året 2015 donerer 500 kr. eller mere til foreningen, vil i december modtage en julegave.

NB. Støt gratis foreningen ved at gå på det lokale bibliotek og bed om at måtte læse/låne IndsigtUdsyn.

Med venlig hilsen

Styrelsen

Testamenter

Foreningen får stadig testamentariske gaver. Men testamenter af meget svingende juridisk kvalitet koster den penge! For eksempel er foreningen gået glip af en million kr. i kraft af, at den sagfører, der udfærdigede testamentet, begik en teknisk fejl.

Vi opfordrer derfor dem, der ønsker at betænke foreningen, til at lade testamentet gennemse af foreningens juridiske rådgiver:

Ole Hasselbalch, Skolebakken 5, 3050 Humlebæk (kan kontaktes på mobil 21 64 75 70).

Medlemmer, der endnu ikke har betalt kontingent 250,00 kr. for 2018 bedes indbetale beløbet til Danske Bank rer.nr: 4317 konto 4547551 eller MobilPay 34810 meget hurtigt. Det koster penge at skulle rykke.

Foreningens adresse:
Den Danske Forening
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 23 42 77 33
CVR-nr. 31242339
Danske Bank Reg.nr.4317
Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Hjemmeside:
Thomas Andreasen (webmaster)
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein
(formand, pressetalsmand).
Tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com
Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen
Søren Lind Jensen
Axel Artke
Erik Trolldhuus
Martin Nielsen

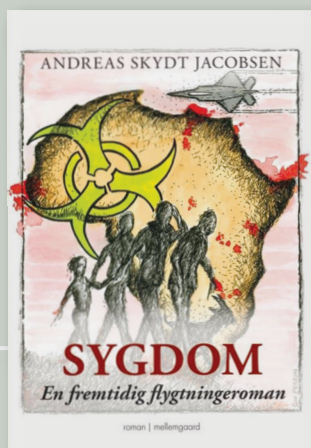
**Regnskabsfører
og styrelsessekretær:**
Thomas Andreasen
Tlf. aften/weekend 23 42 77 33
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
Tlf. 21 64 75 70
ole.hasselbalch@mail.dk

Korrekturlæser:
Peder Valdemar Hjulær

DANSKEREN INDSIGT UDSYN

ANMELDELSE: EFTER EUROPAS AF-ISLAMISERING

Handlingen udspilles om få årtier, hvor Europa efter en blodig krig med de indvandrede muslimer helt har afspærret forbindelsen til Afrika, hvor en dødelig epidemi også har hærget.

DDF FORLAG: FIK DU LÆST ?

Bogen koster 92 kr.
incl. porto og forsendelse.

ANMELDELSE: DOMMERE PÅ GLATIS

Lovgivning og domstole er den pris, som borgerne betaler for at leve i et fredeligt og frit samfund. Eller rettere: Sådan forholdt det sig tidligere.

FOLKEFESTEN: HUSK !

Læs mere i Magasinet.

**BESTIL
ABONNEMENT PÅ
INDSIGT UDSYN
4 MAGASINER
ÅRLIGT
KR. 250,-**

**INCL.
PORTO**

Bestilling af abonnement og bøger:

danskeren@danskeren.dk · Sekretariatet: 23 42 77 33

